

อินทยา (尹琊) : เชียน
Operahouse : แปลา
Reine_Beammer : วาด

จีน ใจ ที่รัก

大地主
คบติ
อันดับหนึ่ง

3

ฉันทะธราน กชนดัดฉันทะต่ง เล่ม 3

大地主 Volume 3

尹瑯 (ฉันทะ) ฉันทะ · Operahouse แปล

Published originally under the title of 《大地主》(Da Di Zhu)

Author © 尹瑯 (Yin Ye)

Thai edition rights under license granted by 连城读书 (www.lcread.com)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6453-8

ภาพปก: Reine_Beammer

ออกแบบปก: 24.kii

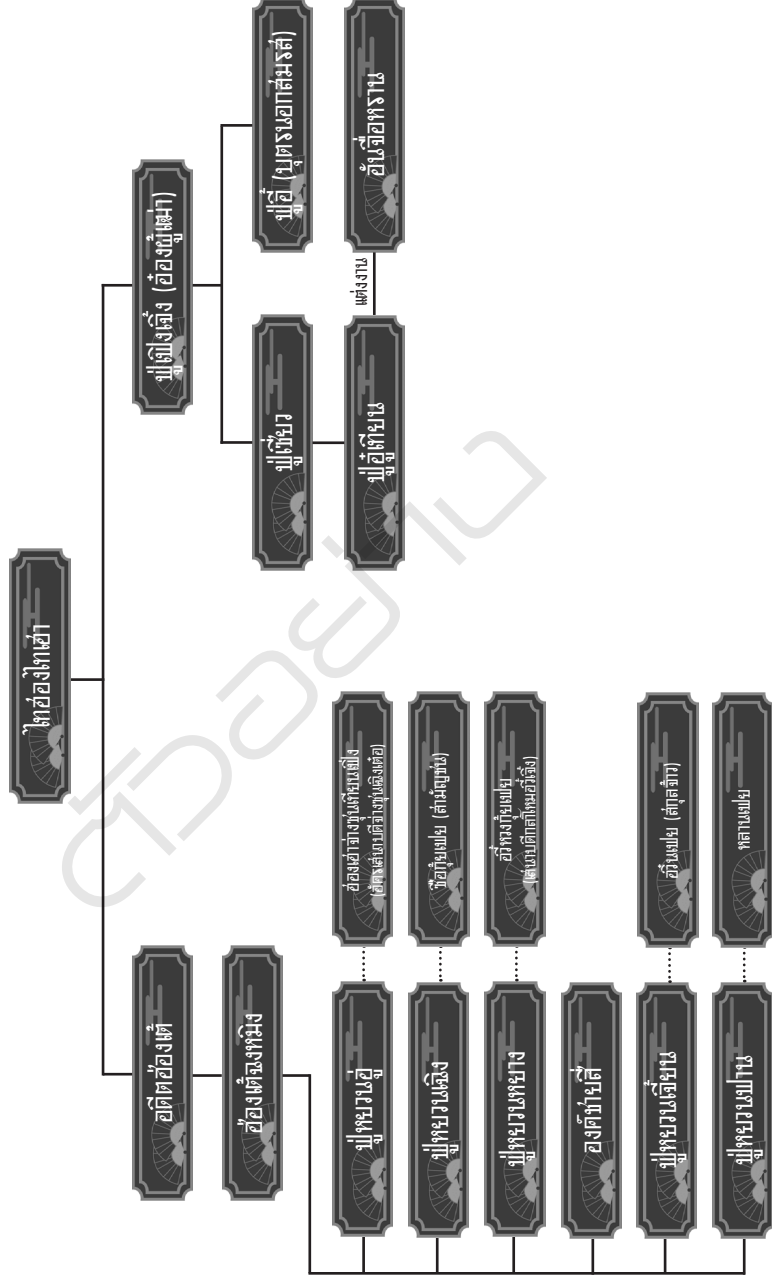
ออกแบบรูปเล่ม: Pastel Proof

บรรณาธิการเล่ม: ทัดน์พร

บรรณาธิการจีน: Xu Haisheng

บรรณาธิการไทย/พิสูจน์อักษร: ทีมบรรณาธิการหยินหยาง, NamaChan, Pastel Proof

הַמִּלְחָמָה

ตอนที่ 138

เอียนเพย

เอียนเพยถือเป็นตัวป่วนของฝ่ายใน การปรากฏตัวขึ้นของนางจึงเป็นที่จับตามอง

นางมาช้ากว่าฮ่องเต้กับฮองเฮาเสียอีก เห็นได้ชัดว่านางยิ่งใหญ่ขนาดไหน แม้จะมีบางคนคาดหวังจะให้ฮ่องเต้หลงหมิงกริ้ว แต่พวกเขาคงต้องผิดหวัง

ฮ่องเต้หลงหมิงไม่เพียงแต่ไม่กริ้ว กลับยังมีท่าทางยินดีปริตาราวกับการมาร่วมงานเลี้ยงของนางทำให้เขาได้หน้า ฮองเฮาที่ข้างกายมองเขาจนคิ้วใบหลิวแอบขมวด ถึงนางจะไม่มีเชื้อโยกกับฮ่องเต้หลงหมิงมานานแล้ว แต่เชื่อว่าเขาจะสามารถตบหน้านางต่อหน้าธารกำนัลได้

หากไม่ใช่เพราะไท่ฮองไท่เฮา คนที่ปรากฏตัวออกมาพร้อมฮ่องเต้หลงหมิงก็คงไม่ใช่นางที่เป็นฮองเฮาคนนี้

จางซุนเทียนเพิ่งคิดว่าตนเองเข้าใจฮ่องเต้หลงหมิงที่สุด แต่หลังจากการปรากฏตัวของเอียนเพย ทำให้นางรู้สึกเหมือนยิ่งดูฮ่องเต้ไม่ออก เพราะทุกครั้งที่มีเรื่องเกี่ยวกับเอียนเพย ฮ่องเต้ก็จะเปลี่ยนไปจากเดิม เขาตัดสินใจทำเรื่องมากมายที่นางไม่เข้าใจ อย่างเช่นในงานเลี้ยงครั้งนี้

ฮ่องเต้และฮองเฮาเป็นสองบุคคลสูงส่งที่สุดในแคว้นต้ายา ไม่ว่าจะเป็นงานเลี้ยงภายในราชวงศ์หรืองานเลี้ยงแห่งชาติ ทั้งคู่จะต้องแสดงตัวตบออกงานด้วยกัน

เมื่อก่อนไม่ว่าฮ่องเต้หลงหมิงจะโปรดสนมคนไหนมากมายเพียงใด แต่

ก็ไม่เคยละเมิดกฎบรรพชน ทว่าครั้งนี้พวกนางคำนวณผิด การปรากฏขึ้นของ
เอียนเฟยเปลี่ยนแปลงห้องเต๋งหมิงไปอย่างสิ้นเชิง เปลี่ยนเขาให้กลายเป็น
อีกคนหนึ่งที่ไม่เหมือนฮ่องเต้แม่แต่น้อย

เขาถึงกับคิดพาเอียนเฟยออกงานเลี้ยงนี้ไปพร้อมกับเขา

ตอนไต้ยินข้าว สตรีสูงส่งที่สุดในแคว้นตั๋ยมาถึงกับลืมหันไปขณะหนึ่ง
ก๊วยหยวน¹ ร่วงจากมือก็ยังไม่รู้ตัว

เป็นเพียงชายาต่ำต้อยคนหนึ่งจะมาเทียบกับนางที่เป็นฮ่องเฮาได้
อย่างไร ฮ่องเต้ทำเช่นนี้จะให้นางไปอยู่ตรงไหน หากยอมปล่อยให้เขาทำ
เช่นนี้ หน้าตาของเฮาของนางย่อมหมดสิ้น ถึงเวลานั้นฝ่ายในทั้งหมดคงจะ
หัวเราะเยาะนางว่าแม้แต่หน้าตาตนเองก็ยังไม่รักษาเอาไว้ไม่ได้

จางซุนเทียนเพิ่งรู้ว่าตนเองไม่สามารถพูดเอาชนะฮ่องเต้ได้ ดังนั้นจึง
ได้ไปเชิญไท่ฮองไท่เฮาออกมา

ในตอนแรกฮ่องเต้จงดั่งหมิงก็ไม่ยอมเชื่อฟังไท่ฮองไท่เฮา ยังคงยืนยัน
ท่าทางหนักแน่น จนกระทั่งไท่ฮองไท่เฮาโกรธเคืองจนประจวบทำให้เขาตกใจ
วันรุ่งขึ้นจึงไต้ยินยอม แต่เพราะเหตุนี้พระวรกายของไท่ฮองไท่เฮาจึงทรุดโทรม
ที่วางแผนว่าจะเข้าร่วมงานเลี้ยงในปีนี้ สุดท้ายจึงไม่ได้ออกงาน

สามารถทำให้ไท่ฮองไท่เฮารู้จนประจวบได้ นับว่าเอียนเฟยมี
ความสามารถอย่างยิ่ง

พอเก็บความคิดแล้วสายตาจางซุนเทียนเพ่งก็เหลือบแลไปยัง
เอียนเฟยที่นวนานเข้ามา อารมณ์เนื้อเบาเหลืออร่ามบนกายยิ่งดึงดูดสายตา
กว่ายามปกติ ผู้หญิงคนนี้ปล่อยเอาไว้ไม่ได้!

ในขณะที่จางซุนเทียนเพ่งมีจิตคิดสังหารเอียนเฟยอยู่นั้น อันจื่อหราน
ที่พอเห็นหน้าตาที่แท้จริงของเอียนเฟยก็ต้องตะลึงไปในทันที

เขาคิดไม่ถึงว่าเอียนเฟยคนนี้จะเป็คนที่เขารู้จัก

เขาคิดมาตลอดว่านางคงต้องมีชีวิตตกต่ำ แต่ความจริงบอกกับเขาว่า
นางกลายเป็นพระราชยาของฮ่องเต้ไปแล้ว อีกทั้งยังขึ้นไปถึงตำแหน่งพระราชยา

1 ก๊วยหยวน (桂圆) คือ ลำไยอบแห้ง

อันดับที่สี่อีกด้วย

“ผ่าแฝดหรือ”

เสียงฟู่ऊเตียนดังขึ้นที่ข้างหู

อันจื่อหฺรานยิ้มไม่ออกร้องไห้ไม่ได้ “เป็นไปไม่ได้ หากไม่ใช่เพราะหน้าตาเหมือนกัน แก้วในสิบส่วนก็ต้องเป็นนาง แต่ว่านางมีฝีมือขนาดนี้ได้อย่างไร”

ถึงเขาจะคลุกคลีกับนางไม่นาน ทว่าเพียงไม่กี่วันก็เพียงพอที่จะรู้จักนิสัยนางได้เป็นอย่างดี บั้นหน้าแข็งทื่อเหมือนแม่มางไม่มีผิด พุดจาเย็นชา ราวกับทุกคนล้วนเป็นหนี้เงินทองนางก็ไม่ปาน

คนแบบนี้จะมีฝีมือลายมือมาดึงดูดใจผู้อื่นได้อย่างไร กระทั่งยังได้รับสถาปนาถึงขั้นเอียนเพย หากนางมีฝีมือขนาดนี้ตั้งแต่ต้น อันฉิ่งฟู่ก็อาจจะถูกพวกนางแม่ลูกมอมเมาจนหัวปักหัวปำ สองมือคงประเคนทรัพย์สินของตระกูลให้พวกนางไปหมดแล้วเป็นแน่

ไม่ว่าเอียนเพยคนนี้จะใช้คนที่เขารูจักหรือไม่ เบื้องหลังของนางจะต้องมีความลับที่ไม่อาจเปิดเผยได้ อีกทั้งยังไม่ใช้ความลับธรรมดาอีกด้วย

“จิว๋นอ๋องกับหวางเพยรู้จักเอียนเพยหรือ”

ฟุหยวนเฉิงที่นั่งอยู่ด้านข้างได้ยินที่เขาคุยกับฟู่ऊเตียน ดวงตาก็อวขึ้นด้วยความประหลาดใจ ก่อนหน้าที่เอียนเพยจะปรากฏตัวขึ้นป่วนฝ่ายใน พวกเขาก็ได้ตรวจสอบนางแล้ว ทว่าคนคนนี้ก็เหมือนจู่ ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นมา พวกเขาสืบหาเบาะแสอันใดไม่ได้เลยแม้แต่หยอย

ยิ่งสืบหาไม่ได้ก็ยิ่งทำให้คนสนใจนางยิ่งขึ้น ดังนั้นพอมารู้ตัวได้จากปากคู่ของจิว๋นอ๋องที่ฟังเหมือนเป็นเรื่องเกี่ยวกับนาง ฟุหยวนเฉิงจึงเหลือบตามอง

อันจื่อหฺรานถอนสายตาไปมองฟุหยวนเฉิงที่เริ่มมีปฏิกิริยา เขาเองก็อยากรู้เช่นกันว่าเอียนเพยใช้คนที่เขารูจักคนนั้นหรือไม่ จึงพูดอย่างใคร่ครวญว่า “ไม่อาจยืนยันได้ว่ารู้จักหรือไม่ หรือพูดได้เพียงว่ารู้จักใบหน้าเท่านั้น”

ความคิดฟุหยวนเฉิงเปลี่ยนทิศทาง เข้าใจในคำพูดของเขาทันที

“ความหมายของชายาจวินอ๋องก็คือ คนคนนี้กับคนที่เจ้ารู้จักไม่มีใครเหมือนกันสักทีเดียว”

อันจื่อหรานพยักหน้าพูดว่า “นอกจากหน้าตาที่เหมือนกันทุกกระเบียดแล้ว อย่างอื่นแตกต่างกันเป็นคนละคน ดังนั้นข้าก็อยากรู้เช่นกัน ว่านางใช้คนที่ข้ารู้จักคนนั้นหรือไม่ เจิงอ๋องพอจะทราบชื่อของเอียนเพยคนนี้หรือไม่”

ฟูหยวนเจิงพยักหน้า “เป็นหวางไต้ยิ่นมาว่าชื่อของเอียนเพยคืออู่ฉีซือ ไม่ทราบว่านางคือคนที่ชายาจวินอ๋องรู้จักหรือไม่”

อู่ฉีซือ?

ชื่อนี้ไม่เคยแม้แต่ไต้ยิ่นมาก่อน

อู่ ฉะนั้นไม่ค่อยพบเห็นบ่อยนัก แต่ก็ไม่ได้ขจัดข้อสงสัยที่ว่านางกลัวผู้อื่นจะล่วงรู้ความเป็นมา จึงจงใจเปลี่ยนชื่อแซ่

อันจื่อหรานไม่ได้บอกเรื่องที่คิดกับเขา เพียงส่ายหน้า “คนที่ข้ารู้จักไม่ได้ชื่ออู่ฉีซือ ความจริงนางเป็นลูกภรรยาของพ่อข้า คุณหนูใหญ่ของสกุลอันนามว่าอันเฉียวเอ๋อ นางนิสัยแตกต่างกับเอียนเพยเป็นอย่างมาก”

ไต้ยิ่นดังนั้นฟูหยวนเจิงก็มีสีหน้าประหลาดใจ

เขาคิดว่าอย่างมากที่สุดก็จะเป็นตระกูลใกล้เคียง คิดไม่ถึงว่าจะเป็นคุณหนูใหญ่สกุลอัน ดูแล้วเขาไม่ได้พูดปด เรื่องแบบนี้ไม่อาจนำมาพูดเล่นได้

ฟูหยวนเจิงคิดจะถามว่าตอนนี้คุณหนูใหญ่สกุลอันอยู่ที่ใด แต่เห็นอันจื่อหรานหันกลับไปคุยกับฟูอู่เทียน แสดงว่าไม่ต้องการคุยเรื่องนี้กับเขาอีก คิดแล้วจึงเพิกเฉยไป วันหน้ายังมีโอกาส อย่างน้อยตอนนี้ก็รู้แล้วว่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่เอียนเพยจะเป็นคุณหนูใหญ่สกุลอัน

“ท่านคิดว่ามีความเป็นไปได้แค่ไหนที่นางคืออันเฉียวเอ๋อ”

อันจื่อหรานถามความเห็นฟูอู่เทียนเบา ๆ พอให้ไต้ยิ่นกันเพียงสองคน

ฟูอู่เทียนซ่อนตามองไปยังเอียนเพยที่ถูกฮ่องเต้ฉงหมิงพาขึ้นไปนั่งด้านบน ฝ่ายหลังยิ้มพรายเสน่ห์เต็มที หน้าตานางไม่อาจเทียบของเธอ แต่การยิ้มของนางกลับมีเสน่ห์ที่พระชายาอื่น ๆ ไม่อาจเสมอเหมือน โดยเฉพาะดวงตา

ดั่งนกการเวกคู่นั้นเรียวยาวกว่าดวงเนตรของฮองเฮาเสียอีก ใครที่ไม่หนักแน่น
พอจะต้องถูกยั่วยวนจนโงหัวไม่ขึ้น

“แตกต่างกันมาก แต่ว่า...”

“แต่ทำอะไร” อันจื่อหรรณถามต่อ

“ในโลกนี้ โอกาสที่จะหาคนหน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะมีน้อยมาก
ถึงแม้นิสัยจะแตกต่างกันมากอย่างไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้
เสียทีเดียว หากนางได้พบกับสิ่งที่คาดไม่ถึงมา ก็มีความเป็นไปได้”

“หาโอกาสทดสอบนางสักครั้งดีหรือไม่” อันจื่อหรรณยังข้องใจอยู่
นี่เป็นความบังเอิญหรืออะไรกันแน่ เขาอยากรู้จริง ๆ

ฟู่อู่เทียนพูดว่า “หาทางเพยจะทดสอบนางอย่างไร”

อันจื่อหรรณหรีดา “ขอเพียงมีโอกาสใกล้ชิดนาง ช้าย่อมมีวิธีทดสอบ
ได้”

เขารู้ว่าหากอันเจียวเอ๋อเปลี่ยนชื่อแซ่จริง เช่นนั้นนางย่อมไม่ต้องการ
ให้ใครรู้ว่าเป็นนางคือคุณหนูใหญ่สกุลอัน หากให้ใครรู้ว่าเป็นเพียงลูกของ
อนุภรรยา สิ่งนี้นางมีอยู่ในตอนนี้ย่อมต้องอันตรายกันไป กลับกลายเป็นไม่มีอะไร
เหลืออีกครึ่งหนึ่ง

ถ้าหากเอียนเพยคืออันเจียวเอ๋อ ไม่ว่าอันเจียวเอ๋อจะรู้ฐานะของเขา
กับฟู่อู่เทียนหรือไม่ เรื่องหนึ่งที่เป็นไปได้อย่างแน่นอนก็คือ ไม่มีวันที่นางจะ
ยอมรับว่ารู้จักพวกเขา

“โอกาสอยู่ที่คนสร้างขึ้น”

การมาถึงของเอียนเพยทำให้บรรยากาศงานเลี้ยงชะงักไปบ้าง แต่ก็
ไม่ได้มีการตั้งคำถามซุกซ่อนฝึกกันเหมือนเมื่อแรกเริ่ม บ้างก็นั่งมองเอียนเพย
ที่อ่อนระทวยซุกอยู่ในอ้อมกอดฮ่องเต้ฉงหมิงราวอ่อนเปลี้ยไร้กระดูก

ในงานเลี้ยงใหญ่ปรากฏภาพในลักษณะนี้ แสดงให้เห็นว่าเอียนเพยไร้
ซึ่งความสำรวม ทั้งยังไม่เห็นความสำคัญของงาน ไม่มีบารมีสูงส่งเยี่ยง
พระชายา จึงเป็นที่ดูถูกของคนบางส่วน

หญิงสาวจากครอบครัวสามัญไม่มีสงาราศี ไม่ว่าจะเปลี่ยนแปลง

อย่างไรก็ไม่สามารถทำให้กลายเป็นอีกคนหนึ่งได้ทั้งหมด บางครั้งจึงมองออกได้จากนิสัยความเคยชินเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้

อันจื่อหรานคิดว่าอย่างน้อยนางน่าจะหลุดสิ่งใดให้เห็นบ้าง แต่หลังจากพิจารณาแล้วว่าสองเค่อ²แล้วก็ยังไม่เห็น นางไม่พลาดพลั้งแม้แต่หน่อย

“ดูทำอันฉีเยวเอ๋อคนนี้คงจะมีคนช่วยอุปถัมภ์”

อันจื่อหรานคิดว่าเอียนเพยเป็นอันฉีเยวเอ๋อไปเสียเลย อย่างไรก็ตามก็รู้สึกว่าเป็นไปได้น้อยมากที่จะมีคนหน้าตาเหมือนกันทุกอย่างถึงสองคน

แต่สิ่งที่ทำให้เขาสงสัยจริง ๆ ไม่ใช่แค่สัญชาตญาณเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเวลาเข้าวังของเอียนเพย

ฟู่อู่เทียนจะเข้าวังบ้างในบางโอกาสและเคยได้ยินเรื่องของเอียนเพยมาบ้าง เพียงแต่เขาไม่ได้ให้ความสนใจ แต่เขาก็รู้ว่าเอียนเพยเข้าวังมาได้ อย่างไรก็ตาม นางโดดเด่นออกมาจากงานคัดเลือกหญิงงาม ความจริงในตอนแรกเอียนเพยไม่ได้เป็นที่สนใจของฮ่องเต้จนถึงขั้นหมั้นกันทีเดียว แต่จู่ ๆ นางก็ปรากฏตัวออกมาขณะการประชันของหญิงงามอื่น ๆ เมื่อใกล้สิ้นสุดฉวยโอกาสขณะผลออกเป็นฝ่ายได้ชัยชนะโดยตลอด จนกระทั่งกลายเป็นเอียนเพย

เอียนเพยเข้าวังในช่วงพอเหมาะเท่ากับที่อันฉีเยวเอ๋อและมารดาออกจากบ้านสกุลอันแล้ว

สมองอันจื่อหรานเต็มไปด้วยเรื่องความเป็นไปได้ที่เอียนเพยคืออันฉีเยวเอ๋อ กระทั่งลืมเรื่องสายตาแข็งกร้าวก่อนหน้านี้ไป

คนอีกจำนวนมากก็รับประทานกันจนลืมตัว

งานเลี้ยงดำเนินไปได้ครึ่งทาง ขณะที่อันจื่อหรานกับฟู่อู่เทียนนึกจะปลีกตัวออกไปนั่นเอง เอียนเพยที่ออกจากโถงกลางคั่นพลันปรากฏกายอยู่กลางงานเลี้ยง นางเปลี่ยนมาสวมใส่ชุดบางเบาเกือบโปร่งใสสีขาว ล่องลอยราวนางฟ้าลงมาจากสวรรค์ คนอื่น ๆ ต่างมองจนตะลึงลาน ยกเว้นฮ่องเต้จนถึงหมิง

2 เค่อ (刻) คือ การนับเวลาแบบจีน 1 เค่อเท่ากับ 15 นาที

เอียนเพยเริ่มร่ายรำท่ามกลางนางรำ ร่างกายนางเบาหวิวแต่ละท่วงท่าราวไร้กระดูกทว่าเปี่ยมด้วยความเฝ้ายวน แม้ว่าโดยฐานะนางไม่เหมาะจะร่ายรำท่ามกลางผู้คนเช่นนี้แต่ก็ยังมีคนมองดูตาไม่กะพริบ ต้องยอมรับว่านางร่ายรำได้น่าชมยิ่งนัก

“สมแล้วที่เป็นเอียนเพยของเงิน”

ฮ้องเต็งงหมิงมองดูเอียนเพยที่กำลังเรียงระบำอย่างลุ่มหลง เรือนร่างงดงามแลเห็นเลือนรางในผ้าขาวโปร่งทำให้ในใจเขาค้นยุบยิบ

จางซุนเทียนฟังยักสราขึ้นจิบเบา ๆ แขนเสื้อบังมุมปากที่ผุดรอยยิ้มเยาะ ไพร่ก็คือไพร่ ตนเองเป็นถึงพระชายา ไม่เพียงแต่งกายไม่มีดจริต ยังจะร่ายรำลดค่าตนเองต่อหน้าผู้คนอีก มีแต่นางคณิกาในสำนักนางโลมเท่านั้นจะกระทำ เคยคิดว่าเอียนเพยเป็นคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่ง ที่แท้ก็เพียงแค่นี้

คนที่คิดแบบนางยังมีคู่เพยกับสีพระชายาทางขวามือถัดไป นอกจากชื่อเพยแล้วอีกสามคนล้วนเป็นธิดาตระกูลใหญ่ แต่ถึงจะเป็นชื่อเพยนางก็จะไม่ทำเรื่องเช่นนี้ต่อหน้าฝูงชน เพราะโดยฐานะของพวกนาง การทำเช่นนั้นเท่ากับเป็นการลดค่าตนเอง และการแต่งกายเปิดเผยแบบนั้นยังเป็นเรื่องทำลายขนบธรรมเนียม!

“พวกเราไปกันเถิด”

อันจื่อหฺรณทนดูต่อไปไม่ไหว ตอนนี้อันจื่อหฺรณเชื่อไปครึ่งหนึ่งแล้วว่านางก็คืออันเจียเอ้อ

หากเอียนเพยคนนี้เป็นคนที่มีแผนการลึกลับจริง นางก็ไม่ควรกระทำเรื่องลดค่าตนเองเช่นนี้ เขารู้ว่าสมัยก่อนอันจื่อหฺรณเพื่อจะเพิ่มแต้มต่อให้บุตรสาวยังได้ให้พวกนางเรียนศิลปะอีกหลายอย่างและการร่ายรำก็คือหนึ่งในนั้น

ฟู่จู่เทียนก็ไม่สนใจจะดูต่อ ทั้งสองจึงออกจากที่นั่งไปอย่างเปิดเผย มีพระราชเสาวนีย์ไท่ฮองไท่เฮาอยู่กับตัว พวกเขาสามารถออกจากงานได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องรอให้ฮ้องเต็งงหมิงอนุญาต

ถึงแม้สายตาคคนส่วนใหญ่จะอยู่ที่เอียนเพย แต่การเคลื่อนไหวของพวกเขาก็ดึงดูดความสนใจของบางคนเช่นกัน เมื่อเห็นพวกเขาจะปลื้มตัว แวดตา

ประหลาดใจของใครบางคนก็ฉายออกมาแต่พลันหายไปอย่างรวดเร็ว กล้าออกจากงานอย่างอาหยาญเช่นนี้ คงเพราะจะไปเฝ้าไททองไทเฮาอย่างแน่นอน

ไททองไทเฮาก็เป็นทวดของฟู่อู่เทียนเช่นกัน

เพราะอดีตฮ่องเต้กับฮ่องเต้เฝ้าเป็นพี่น้องกันแท้ ๆ โดยสายเลือดแล้ว ความจริงไททองไทเฮาโปรดปรานคนของตำหนักฟู่อู่มากมายนั่น ในตอนนั้น อดีตฮ่องเต้รับฟู่อู่เทียนเข้าวัง นางเองที่เป็นคนยกสองมือสนับสนุน

เอียนเฟยร้ายรำจบบหนึ่งเพลงชุดผ้าขาวโปรงก็หุบลง หางตาแลเห็น แผ่นหลังของคนสองคนที่ออกจากงานไปอย่างไร้สัจเสียงพอดิ ดวงตาดวงมจิงอิมครีมนลงทันใด ทว่านางไม่ได้เห็นหน้าคนทั้งสอง ในงานเลี้ยงผู้คนก็มากมาย เหลือเกินนางจึงไม่ได้สังเกตเห็น

งานเลี้ยงชุมนุมดื่มกินกันอย่างคึกคัก ตอนนั้นก็กลับสู่ความครึกครื้นอีกครั้งหนึ่ง

จากนั้นไม่นาน เอียนเฟยอ้างเรื่องดื่มสุราไม่เก่งขอออกจากงานไปก่อน ฮ่องเต้ส่งสารนางคิดจะตามนางออกไปด้วย ฮองเฮาจึงอ้างถึงสถานะฮ่องเต้ของเขาที่ยังจะออกไปในตอนนี้อย่างไม่ได้ในที่สุดก็ได้แต่เฝ้าคอยนับเวลาให้ผ่านพ้นไป

ตอนที่ 139

ราชครูเฝ้าพระม

พระราชวังตัวย่างใหญ่อลังการเหมือนกับพระราชวังต้องห้ามที่อันจิ้อหรานเคยเห็นมาก่อน ชายคาเรียงรายกำแพงสูงตระหง่าน ตอนนั่งมาในรถม้าจึงเห็นไม่ถนัดตา ตอนนี้เดินออกมาจากตำหนักไทชิง สิ่งที่น่าประหลาดยิ่งหน้าคือหลังคากระเบื้องสีแดง บ้างเป็นแก้วเคลือบ ตำหนักแต่ละองค์ตั้งตระหง่านโอ่อ่าสง่างาม

ตำหนักฉื่อหมิงของไทฮ่องไทเฮาอยู่ค่อนข้างห่างจากตำหนักไทชิง ฟู่อู่เทียนเสนอให้นั่งรถเข้าไปแต่อันจิ้อหรานปฏิเสธ

เขาไม่แน่ใจว่าต่อไปยังจะได้เข้าวังอีกหรือไม่ เพื่อเป็นความไม่ประมาทจึงคิดใช้โอกาสนี้ให้ฟู่อู่เทียนพาทำความรู้จักสักครั้ง และขุนพลเทพนักรบผู้มีภรรยาคุมเข้มย่อมต้องเชื่อฟังเขา

“ท่านอ๋อง ช่วยเล่าเรื่องของอดีตฮ่องเต้กับท่านปู่ให้ข้าฟังหน่อยเถิด”

อันจิ้อหรานเป็นฝ่ายเปิดหัวข้อสนทนา เขาไม่รู้ว่หลังจากฮ่องเต้ผู้เฒ่าหายป่วยแล้วจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกับการที่เขาและฟู่อู่เทียนอยู่ร่วมกัน เพื่อเป็นการป้องกันเหตุการณ์นี้ล่วงหน้า เขาจึงคิดว่าจำเป็นจะต้องทำการบ้านไว้ก่อน

เสียงเบาแต่หนักแน่นของฟู่อู่เทียนแว่วเอื่อยขึ้นในราตรีเงียบสงัด

“อดีตฮ่องเต้กับท่านปู่ต่างเกิดจากไทฮ่องไทเฮา ได้รับการอบรมให้พี่น้องต่างเกื้อกูลรักใคร่กันมาตั้งแต่เล็ก ดังนั้นความผูกพันของท่านทั้งสองจึง

ดียิ่งกว่าพี่น้องของครอบครัวทั่ว ๆ ไปเสียอีก ถึงขนาดที่ต่างเกี่ยงยกบัลลังก์ให้ แก่กันอีกด้วย ทว่าอดีตฮ่องเต้เป็นพี่ชาย สุดท้ายจึงตัดสินใจว่าให้พระองค์ขึ้น สิบราชบัลลังก์ สมัยนั้นพี่น้องคนอื่น ๆ ของพระองค์ก็มีใจฝักใฝ่ในบัลลังก์ เช่นกัน สุดท้ายได้ทำนุที่ช่วยขจัดอุปสรรคขวากหนามให้อดีตฮ่องเต้ได้สืบ ราชสันตติวงศ์”

“พระองค์รู้ว่าทำนุเสียสละเพื่อพระองค์มาก ดังนั้นพอมิสิ่งดี ๆ ก็จะ ส่งไปให้ยังตำหนักฟู่ออง อีกทั้งยังเผื่อแผ่ความรักมาถึงท่านพ่อกับเป็นหวาง อีกด้วย”

ถึงแม้เขาจะสารยายให้ฟังเป็นเรื่องสบาย ๆ แต่ความจริงการแก่งแย่ง ราชบัลลังก์เป็นการต่อสู้ที่โหดร้ายชนิดความเล็ดลอดคลั่ง เขาสามารถนึกภาพ โศกนาฏกรรมในตอนนั้นออก

อันจอهرانหวนคิดถึงเรื่องบางอย่างที่ฟู่อเทียนเคยพูดกับเขาไว้ “ข้าเดาว่า ก่อนอดีตฮ่องเต้จะสวรรคตจะต้องเสียใจอย่างหนักว่าควรให้ทำนุ สืบต่อราชบัลลังก์ ใช่หรือไม่”

ฟู่อเทียนชะงักเท่าทันใจ มองดูเขาดวงตาเป็นประกายในความมืด รอยยิ้มอบอุ่นแว่นผ่านไป “เป็นหวางรู้เสมอมาว่าหวางเพยเฉลียวนฉลาดยิ่งนัก และมักทำให้เป็นหวางประหลาดใจได้ทุกครั้ง”

แสดงว่าเขาพูดถูก

อันจอهرانไม่ได้ถ่อมตนหรือล้าพอง ข้อสรุปนี้คาดเดาได้ไม่ยาก

อดีตฮ่องเต้รักใคร่ครอบครัวทำนุอย่างจริงใจ มิเช่นนั้นคงไม่ พระราชทานสิทธิในการสวดสรวงพระราชอำนาจแก่ฟู่อเทียนต่อหน้าเหล่า ขุนนางก่อนเสด็จสวรรคต และก็คงไม่ให้ที่ดินบรรดาศักดิ์แก่ฟู่อเชียว อีกทั้งยัง อนุญาตให้สืบทอดต่อกันไป ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการแสดงให้เห็นแล้วว่า อดีต ฮ่องเต้รักฟู่อเชียวกับฟู่อเทียนมากกว่าโอรสของตนเองเสียอีก

ความเหลวแหลกของฮ่องเต้ฉงหิงหลังขึ้นครองราชย์ ใช่ว่าอดีต ฮ่องเต้จะไม่ทันเห็น และด้วยความรู้สึกผูกพันที่มีต่อตำหนักฟู่ออง จึงแน่นอน ว่าจะต้องเสียใจในภายหลัง

“แล้วเรื่องอันใดที่ท่านปู่ให้ความสำคัญที่สุด”

“ท่านปู่มีเรื่องเสียใจในชีวิตสองเรื่อง เรื่องหนึ่งคือการเสียชีวิตของท่านพ่อก่อนวัยอันควร ตอนนั้นความจริงท่านปู่ก็ต่อต้านไม่ให้ท่านพ่ออยู่กับท่านแม่”

“เพราะท่านแม่ไม่ใช่คนด้ายาเช่นนั้นหรือ” อันจื่อหรานพูดอย่างคาดเดา

ฟู่อู่เทียนพยักหน้า “ท่านปู่ไม่เคยชอบท่านแม่เสมอมา ท่านแม่เองก็มีนิสัยแข็งกร้าว แต่งงานไม่นานก็ติดตามท่านพ่อไปสนามรบ จนกระทั่งตั้งครรรภ์จึงถูกท่านพ่อส่งตัวกลับมา แต่ท่านปู่ก็ไม่ได้เปลี่ยนท่าทีเพียงเพราะท่านแม่ตั้งครรรภ์...”

“ซำรู้แล้ว”

ฟู่อู่เทียนเอียงศีรษะมองดูเขา ดวงตาผุดความขำขัน “หวางเพยรู้สิ่งใด”

ราวเกิดประกายความเชื่อมั่นทอใส่อยู่ในดวงตาอันจื่อหราน “ท่านถูกอดีตฮ้องเต๋อัมเข้าวังไปตั้งแต่เล็กก็ด้วยเหตุนี้มิใช่หรือ”

“ฉลาด” ฟู่อู่เทียนพูดชมเต็มที่

การสนทนาพาให้คนหลงลืมเวลาได้ง่าย ทั้งคู่เดินได้ระยะทางสองในสามส่วนแล้วอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ตำแหน่งหนีอหิงอยู่ไม่ไกล สามารถมองเห็นแสงสว่างจากโคมไฟของตำหนักที่เบื้องหน้าได้รำไร คิดว่าท่านปู่ก็คงไปถึงแล้วเช่นกัน

เสียงฝีเท้าหนึ่งในความมืดจุดความสนใจของคนทั้งสอง

ฟู่อู่เทียนกับอันจื่อหรานหันไปยังทิศทางของเสียงโดยพร้อมเพรียงกันเงาร่างหนึ่งเดินออกมาจากความมืด

อันจื่อหรานมองดูชายในชุดนักพรตสีครามอย่างประหลาดใจ เส้นผมยาวผูกรวบด้วยสายคาดผมปล่อยชายร่วงลงมาสองสาย ใบหน้ายาวเหลี่ยมมีหนวดสองปอย ในมือถือแส้หนึ่ง ขนสีขาวของมันเป็นหย้อยลงจากข้อศอก ท่าทางผึ่งผายเคร่งครัดแบบนักพรต

“ท่านราชครูนี่เอง”

ฟู่อู่เทียนเห็นเขาแล้วความประหลาดใจในดวงตาผุดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยไม่มีใครทันเห็น แววตาก็ลึกล้ำลงมาก

ไต้ยีนคำพูดประโยคนั้น อันจอهرانไม่ได้รู้สึกแปลก นักพรตคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นในพระราชวังอย่างไม่รู้ที่มาที่ไป ฝ่ายนั้นสามารถเดินเห็นได้อย่างอิสระในวังเช่นนี้ย่อมต้องไม่ใช่ชนกพรตธรรมดา สถานะของราชครูคงไม่ผิดไปมากจากที่เขาคาดคะเนไว้

“การะจวินอ่อง จวินหวางเพย”

ราชครูยกมือขวาตั้งขึ้นในท่านักพรต ทำความเคารพทั้งสองอย่างมีไมตรี กลืนอายุบนตัวเขาสงบมีเมตตา ง่ายที่จะทำให้อันเกิดความรู้สึกที่ดี

ฟู่อู่เทียนโพล่มือข้างหนึ่งดวงตาดำจ้องมองเขา “ราชครูมาอยู่ตรงนี้ คงจะเพิ่งออกมาจากตำหนักไทฮองไทเฮากระมัง”

“ถูกต้องแล้ว” พลันอำนาจของเขาไม่มีผลกับราชครู ยังอธิบายเพิ่มเติมอีกว่า “ฝ่าบาททรงเป็นห้วงพระพลานามัยองค์ไทฮองไทเฮา จึงมีพระบัญชาให้ผินเต้า¹มาตรวจดูพระอาการ”

“เช่นนั้นไม่ทราบว่ราชครูตรวจแล้วเป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่ได้ทรงเป็นอะไรมากนัก เพียงแต่ต่อไปจะต้องระมัดระวังอย่าให้ไทฮองไทเฮากรัว”

ฟู่อู่เทียนเอ่ย “ลำบากท่านราชครูแล้ว”

ราชครูส่ายหน้ายิ้ม ๆ “เป็นความกรุณาของจวินอ่องที่เป็นห่วง นี่เป็นหน้าที่อันควรของผินเต้า ไม่อาจกล่าวว่ายากได้ หากจวินอ่องไม่มีเรื่องอันใดแล้ว ผินเต้าจะต้องไปกราบทูลเรื่องไทฮองไทเฮาต่อฝ่าบาท คงต้องขอตัวไปก่อน ขอลา!”

แผ่นหลังราชครูหายวับไปอย่างรวดเร็วต่อหน้าคนทั้งสอง

อันจอهرانรู้สึกถึงความแปลกประหลาดของคนผู้นี้ ทว่ากลับคิดไม่

1 ผินเต้า (貧道) คำแทนตัวเองของนักพรต

ออกว่าแปลกอย่างไร ในใจรู้สึกแต่ว่าเขาไม่ธรรมดา “ราชครูผู้นี้เป็นใครหรือ”

“ก็แค่นักพรตปีศาจคนหนึ่งเท่านั้น” ฟู่อู่เทียนมองอย่างเย็นชาไปตามทิศทางที่ราชครูหายไปครู่หนึ่งก่อนถอนสายตาดู

ถูกฟู่อู่เทียนเปรียบเปรยเช่นนั้นได้ คงจะไม่ใช่นักพรตปีศาจธรรมดาเป็นแน่

“ราชครูมีชื่อว่าเหว่ยซุ่นซิง ฉายาเอ๋อหรรณ เมื่อสิบปีก่อนได้รับการสถาปนาจากฮ่องเต้ให้เป็นราชครูเอ๋อหรรณ เป็นคนที่ฮ่องเต้ไว้วางใจอย่างมากเสมอมา มีเรื่องมากมายที่เพียงเขาออกหน้าก็สามารถเปลี่ยนความคิดฮ่องเต้ได้ พระโอรสอีกทั้งขุนนางใหญ่ต่างก็ไม่กล้าดูแคลนเขา”

อันจื่อหรรณถามอย่างแปลกใจว่า “ตามความหมายของท่าน ราชครูผู้นี้ น่าจะเป็นพวกตมตุนอ้างตนว่าติดต่อเทพได้ เหตุใดฮ่องเต้จึงหวังพึ่งเชื่อเขาขนาดนั้น”

“เขาไม่ใช่แค่คนอ้างตัวตมตุนเท่านั้น” ฟู่อู่เทียนบอก “เหว่ยซุ่นซิงคนนี้เคยศึกษาโหราศาสตร์แปดลักษณะ ว่ากันว่าสมัยหนุ่มเขาเคยดูดวงชะตาให้ผู้อื่น ผักฟนจนมีความสามารถในการพูดจาหลอกลวงคน ต่อมาจับปลัดจับผลูได้เข้าวัง ฮ่องเต้จึงถูกเขาพูดกล่อมจนเคลิ้ม เชื่อมั่นโดยไม่คลางแคลงใจ”

“สามารถกล่อมจนฮ่องเต้เชื่อได้ ความสามารถของเขาไม่ใช่ย่อยเลยทีเดียว”

“หวังเพยคิดว่าเขาสามารถพูดให้คนหลงเชื่อได้จริงหรือ” จู่ ๆ ฟู่อู่เทียนก็เอ่ยคำพูดที่มีนัยออกมา

อันจื่อหรรณส่ายหน้า “แน่ละว่าเป็นไปไม่ได้”

การพูดจาหวานล่อมคนเป็นศาสตร์ลึกลับศาสตร์หนึ่ง แต่อย่างไรก็มีข้อจำกัด ไม่ว่าวาทศิลปีจะดีเลิศเพียงใดก็ไม่สามารถทำให้คนที่ป็นฮ่องเต้มาแล้วถึงยี่สิบเจ็ดปีเชื่อโดยไม่สงสัยได้ ดังนั้นจึงแน่ใจได้เลยว่าเขาต้องมีความสามารถอย่างอื่นอีก

“ท่านอ่องทราบสาเหตุหรือ”

“ไม่รู้”

อันจื่อหรานมองเขาอย่างหมดคำพูด เขาน่าจะเคยชินกับตลกร้ายแบบนี่ของฟู่อู่เทียนแล้ว

แขนข้างหนึ่งของฟู่อู่เทียนโอบเอวเขา พูดเสียงเบาที่ข้างหู “ถึงเป็นหวางจะไม่รู้สาเหตุ แต่เป็นหวางกลับรู้เรื่องสนุกเรื่องหนึ่ง คิดว่าหวางเพยจะต้องสนใจใคร่รู้แน่ ๆ”

“เรื่องสนุกอันใด” อันจื่อหรานไม่ได้ดึงมือเขาออก

“หวางเพยน่าจะยังจำเรื่องที่ท่านยาทวดเรียกเป็นหวางเข้าเฝ้าเมื่อหลายวันก่อนหน้านานเลี้ยงนี้ได้ ตอนนั้นเป็นหวางได้ยินเรื่องเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับเอียนเพยจากปากผู้อื่น แต่ตอนนั้นไม่รู้ว่เอียนเพยก็คืออันเจียวเอ๋อ จึงไม่ได้สนใจ” ฟู่อู่เทียนถอนใจพูดออกมาเหมือนปลงกับเรื่องราวในโลกที่ไม่อาจคาดเดาได้

อันจื่อหรานถองศอกไปที่แขนเขา “อย่ามัวแต่ลืลา”

ฟู่อู่เทียนไม่เจ็บไม่คันพูดว่า “ได้ยินว่าเอียนเพยกับราชครูใกล้ชิดกันมาก จากการคาดคะเนของเป็นหวาง เป็นไปได้มากที่พวกเขาจะรู้จักกันก่อนการคัดเลือกหญิงงาม”

อันจื่อหรานขมวดคิ้วคิดใคร่ครวญ หลังจากรู้ว่ามีความเป็นไปได้ที่เอียนเพยก็คืออันเจียวเอ๋อ เขาก็ครุ่นคิดมาตลอดว่าจะต้องมีคนอยู่เบื้องหลังนาง หากเรื่องนี้เป็นความจริง คนที่อยู่เบื้องหลังคนนั้นก็น่าจะเป็นราชครู ด้วยความสามารถของราชครูเหว่ย มีความเป็นไปได้มากที่จะช่วยเหลือเอียนเพยให้สามารถดึงดูดใจฮ่องเต้คงหมิงได้

“ถึงแม้เอียนเพยคืออันเจียวเอ๋อ นางก็คงไม่มีความสามารถพอที่จะทำได้โดยรู้จุดบกพร่องจนกระทั่งไม่มีใครสามารถตรวจสอบชาติกำเนิดของนางได้”

ฟู่อู่เทียนพยักหน้า “ถูกต้อง การคัดเลือกหญิงงามจะต้องมีการลงทะเบียนเหล่าหญิงงาม อันเจียวเอ๋อไม่ใช่คนฉลาด หากไม่เตรียมการอย่างดีไว้ตั้งแต่ต้น สถานะของนางก็คงถูกตรวจสอบออกมานานแล้ว”

ความจริงพวกฟู่หยวนเฉิงก็รู้ว่าเอียนเพยสมคบกับราชครู การที่

เอียนเพยทำให้ฮ่องเต้จงหมิงลุ่มหลงได้เช่นนี้ย่อมเป็นความดีความชอบราชครูอย่างแน่นอน ทว่าพวกเขาหาหลักฐานไม่ได้ จึงมีเพียงต้องนั่งรอดูการเปลี่ยนแปลง

ในขณะที่เดียวกับที่ทั้งสองเดินไปถึงด้านนอกตำหนักจื่อหมิง ราชครูเข้าหาคนที่พวกเขากำลังพูดถึงก็พบกับเอียนเพยที่ออกจากงานเลี้ยงมาก่อนที่ตรงระเบียบทางเดิน

“ที่แท้พระชายาเอียนเพยนี่เอง จะหาที่สงบพูดคุยกันได้หรือไม่”

ราชครูเป็นฝ่ายเอ่ยปาก ตามหลักแล้วชายาฮ่องเต้ไม่สามารถพบกับราชครูเป็นการส่วนตัวได้ แต่พวกเขาได้รับการยกเว้น เพราะได้รับการอนุญาตจากฮ่องเต้

เอียนเพยยิ้มหยาดยิ้ม

“ยอมได้อยู่แล้ว”

ตอนที่ 140

เสด็จ

ราชครูเข้าหรรณติดตามเอียนเพยไปถึงตำหนักเจ้าจื่อ
ตำหนักเจ้าจื่อเป็นตำหนักพิเศษที่ฮ่องเต้จงหมิงพระราชทานให้
เอียนเพย นอกจากฮ่องเต้จงหมิงที่สามารถเข้าออกได้ทุกเวลาแล้ว ราชครู
เข้าหรรณก็เป็นอีกคนหนึ่ง

ไม่ว่าฮ่องเต้จงหมิงจะเชื่อใจพวกเขาแค่ไหน แต่สายตาในวังที่คอย
สอดส่องพวกเขามีตั้งไม่รู้เท่าใด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องไม่คาดฝัน ทั้งคู่จึง
พบกันตามลำพังน้อยมาก โดยจะส่งข่าวผ่านนางกำนัลหรือขันทีเป็นส่วนใหญ่

นางกำนัลและขันทีข้างตัวเอียนเพยล้วนเป็นคนของเหว่ยซุ่นชิง เขา
เริ่มสร้างคนของตนเองไว้ตั้งแต่สิบปีก่อน คนพวกนี้อยู่กับเขามานานจึงไว้วางใจได้

แม้เหมือนจะถูกคนของเหว่ยซุ่นชิงคอยจับตามองแต่เอียนเพยก็ไม่
ยี่หระ ทั้งสถานะและฐานะของนางในขณะนี้เหว่ยซุ่นชิงเป็นคนมอบให้ ส่วนนาง
เองไม่ได้มีความทะเยอทะยานมากนัก ขอเพียงได้เสพลสุขไปตลอดชีวิตก็เพียงพอ
เรื่องตำแหน่งฮ่องเฮา ตอนนี้นางยังไม่ตั้งครรภ์จึงไม่กล้าคิดฝัน

สายตาเหว่ยซุ่นชิงจับอยู่ที่หน้าท้องขาวผ่องราบเรียบของเอียนเพย
“เอียนเพย เมื่อไหร่ครรภ์เจ้าจึงจะได้เรื่องสักที”

“ราชครูคิดว่าเป็นกง¹ไม่อย่างหรือ ครรภ์ของเป็นกงพร้อมแล้วแต่

1 เป็นกง (本宮) เป็นคำเรียกแทนตัวเองของเจ้านายฝ่ายในที่มีตำหนักเป็นของตนเอง

ผ่าบาทไม่ได้เรื่องเอง เป็นกงจะทำอย่างไรได้” ใบหน้าเฝ้ายวนของเอียนเพยผุด
 ความสนใจ นางเองก็เร่งรีบเช่นกัน

แต่ละเดือนจะมีสิบห้าวันที่ฮ่องเต้จะอยู่ค้างแรมกับนาง เสพเมถุนระเรี
 กามด้วยทุกค่ำคืน ปีศาจระเฒ่าไม่รู้ได้เรี่ยวแรงมาจากไหนจึงมักกระหน้าเสี
 จนางลูกจากเตียงนอนไม่ไหวในวันรุ่งขึ้นอยู่เสมอ จำนวนครั้งที่เสพสมถียบ
 ขนาดนี้ควรที่นางจะตั้งครรรภ์มานานแล้ว แต่ผ่านมาหลายเดือนครรภ์ของนาง
 ก็ยังไร้แวว

เอียนเพยเคยหวั่นเกรงกลัวตนเองมีปัญหาด้านสุขภาพ ต่อมาจึงให้
 ราชครูเชิญหมอหลวงมาตรวจอาการให้ หมอหลวงบอกว่าสุขภาพของนางไม่มี
 ปัญหาใด ๆ อีกทั้งยังแข็งแรงอย่างยิ่ง ไม่มีปัญหาในการตั้งครรภ์แต่อย่างใด

นางจึงคิดได้ในทันที หรือว่าสุขภาพของฮ่องเต้คงจะมีปัญหา

เอียนเพยคิดจะเรียกหมอหลวงผู้ตรวจชีพจรประจำตัวฮ่องเต้คงหมี
 มาสอบถาม แต่ถูกเหวychunซึ่งห้ามไว้ หมอหลวงผู้ไม่ใช่คนของพวกเขา หาก
 ผลิผลลามถามไป ไม่ทันไรคงเป็นที่รู้กันไปทั้งฝ่ายใน

ต่อมาเหวychunซึ่งจะใช้สายของเขาในสำนักหมอหลวงนำประวัติการ
 รักษาของฮ่องเต้คงหมีมาได้ ในเมื่อถามจากหมอหลวงโดยตรงไม่ได้ ดูจาก
 ประวัติการรักษาก็สามารถรู้ได้ว่าฮ่องเต้คงหมีมีปัญหาด้านสุขภาพอันใดหรือไม่

พวกเขารู้สึกผิดคาด ถึงแม้สุขภาพฮ่องเต้คงหมีจะมีสารพัดปัญหา
 ทว่าไม่มีข้อไหนเกี่ยวกับสมรรถภาพในการมีบุตร เรื่องราวจึงยิ่งดูซับซ้อนยาก
 จะแยกแยะขึ้นอีก สุดท้ายทั้งคู่จึงตกลงที่จะดูไปอีกสักระยะหนึ่ง เป็นไปได้ว่า
 อาจยังไม่ถึงเวลาก็เป็นได้

การรอคอยนี้นับเป็นเวลาครึ่งเดือน

เพื่อให้สามารถตั้งครรภ์ได้อย่างราบรื่น เอียนเพยจึงให้เหวychunซึ่ง
 ช่วยหาวิธีหรือยาพื้นบ้านบางอย่าง เช่นทำร่วมรักแบบไหนจะทำให้ตั้งครรภ์ได้
 ง่าย หรือดื่มยาประเภทไหน

เพราะเหตุนี้เอง วัน ๆ เอียนเพยก็จะให้หมอหลวงคอยตรวจชีพจรว่า
 นางตั้งครรภ์แล้วหรือไม่ แต่ก็ผิดหวังทุกครั้ง ตอนนี้เพิ่งผ่านการตรวจชีพจรมา

จากคราวก่อนได้ห้าวัน ระหว่างนี้ฮ่องเต้มาค้ำที่ตำหนักนางเพียงคืนเดียว

เอียนเพยคิดเสมอว่าเป็นไปไม่ได้ที่ปัญหาจะเกิดจากนาง หรือว่าจะมีใครทำอันใดกับประวัติการรักษานั้นไว้แล้ว นางจึงบอกความคิดนี้กับเหว่ยซุ่นซึ่ง

“การคาดเดาของเจ้าใช้จะไร้เหตุผลเสียทีเดียว”

เหว่ยซุ่นซึ่งใคร่ครวญครุ่นหนึ่งแล้วจึงพยักหน้า เป็นครั้งแรกที่เขาคล้อยตามการคาดเดาของนาง โดยไม่รู้ว่าเป็นเพราะเอียนเพยคิดจะโยนปัญหาไปให้ฮ่องเต้ฉงหมิง เพราะในความร่วมมืกระหว่างนางกับราชครุณนั้น นางเป็นฝ่ายถูกบงการ หากเขารู้ว่านางไม่มีค่าพอจะใช้ประโยชน์ทุกสิ่งที๋นางมีอยู่ในตอนนี้ก็จะหายไป

“หากปัญหาเกิดที่ตัวฝ่าบาท เช่นนั้นชาตินี้เป็นงก็คงไม่สามารถตั้งครรรภ์ได้แล้วละสิ แล้วแผนการของพวกเราจะทำอย่างไร” หลังจากดีใจที่รอดตัวเอียนเพยก็เกิดความกังวลใจขึ้นมาอีก

เหว่ยซุ่นซึ่งสีหน้าเคร่งเครียด ก้าวแรกของแผนการพวกเขาคือทำให้เอียนเพยตั้งครรรภ์เหนือเชื้อไขของฮ่องเต้ฉงหมิงให้ได้ หากทำขั้นนี้ไม่สำเร็จแผนการหลังจากนั้นก็ไม้อาจเป็นจริงได้

“หากสุขภาพฮ่องเต้ฉงหมิงมีปัญหา เป็นไปไม่ได้ที่ข้าจะไม่รู้”

การที่เหว่ยซุ่นซึ่งมีฐานะในวันนี้ได้ล่วงอาศัยการมอมเมาฮ่องเต้ฉงหมิง หากฮ่องเต้สวรรคตก็จะเป็นผลดีกับเขาแต่อย่างใด ดังนั้นเขาจึงได้วางคนของตนไว้ข้างกายฮ่องเต้มานานแล้ว ทั้งยังให้คนคอยสอดส่องเรื่องสุขภาพฮ่องเต้อย่างลับ ๆ มาโดยตลอด พอคิดได้ดังนี้เขาจึงยิ่งมั่นใจว่าการคาดเดาของเอียนเพยนั้นผิด

การแก้ไขประวัติการรักษของฮ่องเต้ฉงหมิงเป็นเรื่องใหญ่ถึงขั้นถูกตัดหัว หมอหลวงอยู่ไม่มีเหตุผลที่จะต้องทำเช่นนั้นและคงไม่มีฝ่ายในคนใดกล้าพอจะวางยาฮ่องเต้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทั้งฮ่องเฮา หวงกู่ยเพียกับพระชายาทั้งสี่

พวกนางต่างมีโอรสให้ราชวงศ์กันแล้วทุกคน หากเรื่องถูกเปิดเผยออกมาไม่เพียงบุตรของพวกนางจะหมดคุณสมบัติในการสืบทอดบัลลังก์

ครอบครัวพวกนางจะพลอยติดร่างแหไปด้วย ไม่มีผลดีอันใดแม้แต่น้อย อีกประการหนึ่ง การตีหมิ่นของฮ่องเต้คงหมิงก็มีการควบคุมอย่างเข้มงวด จะวางยาโดยไม่ถูกรู้เห็นเป็นเรื่องยากยิ่งนัก

เหว่ยซุ่นซึ่งคิดไปคิดมา ความเป็นไปได้มากที่สุดน่าจะเป็นเพราะ หมอหลวงอู๋ไม่สามารถตรวจปัญหาเรื่องความสามารถในการมีบุตรของฮ่องเต้ คงหมิงออกมาได้

การจะรู้สมรรถภาพในการมีบุตรจำเป็นต้องใช้น้ำอสุจิของฮ่องเต้ในการตรวจสอบ นี่ก็ล่วงเลยมานานพอควรแล้ว ไม่น่าที่จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นเช่นนั้น ดังนั้นเขาจึงคิดว่าเรื่องนี้เป็นไปได้มาก

ทันใดนั้นเอียนเพยรู้สึกอะไรขึ้นได้ นางคิดเรื่องหนึ่งออก

“ใช่แล้ว เป็นงั้นก็ออกแล้ว”

เหว่ยซุ่นซึ่งถามทันที “นึกอันใดออก”

“การคาดเดาของท่านไม่น่าผิด เป็นกงจำได้ว่าครั้งหนึ่งฝ่าบาทตรัสกับ เป็นกงว่า ทรงหวังให้เป็นกงตั้งครภักดิ์เชื้อไขราชวงศ์โดยเร็ว ตอนนั้นหมอหลวงอู๋ก็อยู่ด้วย ฝ่าบาทรับสั่งถามเขาถึงพระพลานามัยว่ามีปัญหาหรือไม่ เป็นกงจำได้ชัดเจน หมอหลวงอู๋ทูลว่าไม่มีปัญหาใหญ่ ท่าทางเขาก็ไม่เหมือนโกหก” เอียนเพยย้อนคิดอย่างละเอียดและยืนยันว่าตนเองจำไม่ผิด

เหว่ยซุ่นซึ่งพยักหน้า “เช่นนั้นก็คงไม่ผิด หมอหลวงอู๋โดดเดี่ยวตัวคนเดียวไม่มีจุดอ่อนให้ใครนำไปใช้ขู่เข็ญได้ ไม่มีทางที่เขาจะพุดบดในเรื่องนี้”

ทายาทของฮ่องเต้คงหมิงไม่ได้มากที่สุดในประวัติศาสตร์ آیا แต่ก็ไม่ถึงกับขาดแคลน นอกจากองค์ชายองค์หญิงที่สิ้นก่อนเวลาอันควรหลายคนแล้ว ยังเหลือพระโอรสอีกห้ากับพระธิดาอีกสี่องค์ จึงย่อมไม่มีใครคิดว่าฮ่องเต้คงหมิงจะมีปัญหาด้านสมรรถภาพในการมีบุตร หากมีใครคิดวางยาเพื่อให้เป็นหมันก็คงลงมือตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว คงจะไม่รอมจนถึงบัดนี้เป็นแน่

เป็นปัญหาแล้วสิ หากฮ่องเต้หมดสมรรถภาพในการมีบุตรไปแล้ว เอียนเพยจะตั้งครภักดิ์ได้อย่างไร

พอคิดถึงปัญหานี้สีหน้าเอียนเพยก็ยิ่งแยลง เดินกลับไปกลับมาอยู่

ตรงนั้น รูปร่างหยาดเยิ้มได้รับการฝึกฝนจนกระทั่งท่วงท่าการเดินยังเป็นลีลา
ขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ

สีหน้าเหวอซุ่นซึ่งไม่ได้เคร่งเครียดเหมือนอย่างเคย สายตาคือมึดจ้องจับ
จ้องเรือนร่างภายใต้ผ้าขาวเนื้อบางของเอียนเฟย ใต้คิ๊บจากเอวอ่อนช้อยขึ้นสู่
เนินอกอวบอ้วนเต่งตึงจนล้น

ถึงภายนอกเขาจะเป็นนักพรต แต่กลับไม่ใช่ นักพรตที่แท้จริง ดังนั้น
บางครั้งจึงยังออกจากวังเพื่อหาคนปลดปล่อยราคาอยู่ เขาไม่ได้ออกนอกวังมา
ครึ่งเดือนแล้ว ตอนนี้ได้เห็นเรือนร่างของเอียนเฟย อีกทั้งคิดถึงเรื่องทนายท
ฮ่องเต้ ทำให้แรงปรารถนาที่หว่างซาพวยพุ่งขึ้นมา

คงเพราะสายตาของเขาโจ่งแจ้งเกินไปจนเอียนเฟยรู้สึกว่าคุณคนมอง
อยู่ แต่ที่นี้มีเพียงนางกับราชครูเพียงสองคน นางกำนัลกับขันทีล้วนเฝ้าอยู่ข้าง
นอกตำหนัก จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะมีคนแอบมอง

นางหันไปทางราชครูแล้วก็ได้เห็นใบหน้าที่ไม่ปิดบังแรงปรารถนาของ
เขา ดวงตาจ้องหน้าอกนางเขม็ง สายตาเร้าร้อนโจ่งแจ้ง ไม่รู้เพราะเหตุใดนาง
จึงรู้สึกราวถูกมือคู่หนึ่งสัมผัสลึบไล้ ร่างอรรชรสั่นระริกขึ้นมาทันที

เหวอซุ่นซึ่งโยนแสลงพื้น เสียงกระทบดังขึ้นเป็นหลายเท่าภายใต้
ความเงียบสงัดของตำหนักเจ้าจื่อ หัวใจเต้นเร็วขณะเดินไปเบื้องหน้านาง

เอียนเฟยสั่นทึ่มหนักขึ้น แต่ไม่ใช่เพราะความกลัว ทว่าเป็นความรู้สึก
ของเลือดในกายที่พลุ่งพล่าน เป็นสิ่งที่นางไม่เคยรู้สึกกับฮ่องเต้จนหมิงมาก่อน
ตอนนี้เพียงการจ้องมองของราชครูก็ทำให้ส่วนล่างของนางชุ่มชื้นขึ้นมา ไม่เคย
รู้มาก่อนเลยว่าตนเองจะร่าเริงราคะเช่นนี้ เอียนเฟยลนลานก้มหน้า ไม่กล้ามอง
เขาอีก

เหวอซุ่นซึ่งจับไหล่นาง “เอียนเฟย ข้าคิดวิธีเด็ดได้แล้ว...”

เสียงของเขาสั้นกระชับและมีมนตร์สะกด ทุกคำทุกตัวอักษรกระทบลง
ใจนาง ขาทั้งคู่แทบจะอ่อนยวบลงแล้ว

เอียนเฟยเผยอริมฝีปาก ทว่าไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา

เหวอซุ่นซึ่งพูดสะกดข้างหูนางต่อไปว่า “ในเมื่อไม่มีใครรู้ว่าฮ่องเต้

คงหวังไว้สมรรถภาพในการมีบุตร หมอหลวงอุ๊ก็ตรวจออกมาไม่ได้ คนอื่นอาจ
เพียงคิดว่าฮ้องเต้สูงวัยแล้วเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเรา ก็มาทำกันเอง
ระมัดระวังกันสักหน่อยย้อมไม่มีใครรู้เห็น”

“แต่ แต่ว่า...หากภรรยาหน้าถูกสงสัยจะอย่างไร” เสียงเอียนเพย
สั่นเทา ยังคงไม่กล้าเงยหน้า

เหวยซุ่นซิงจึงล้าคอขาวเรียวของนาง ราคะในดวงตาดำยิ่งรุนแรงพร้อม
จูโจมได้ตลอดเวลา เขาพูดว่า “สงสัยแล้วจะทำไม มีใครรู้บ้างว่าสมรรถภาพใน
การมีบุตรของฮ้องเต้หายไปตั้งแต่เมื่อไร ต่อให้ภรรยาเกิดมีคนสงสัยขึ้นก็ตาม
การหยดเลือดเพื่อพิสูจน์สายเลือดไม่สามารถพิสูจน์ความเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข
ที่แท้จริงได้”

เอียนเพยแสดงสีหน้าต่อต้าน ถึงจะวาทะพริ้วไหวแต่ก็กลัวถูกพบเห็น
ถึงอย่างไรแม้ภายนอกจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ทว่าธาตุแท้จะอย่างไรก็ไม่
อาจเปลี่ยนแปลงได้ทั้งหมด

เหวยซุ่นซิงตัดสินใจแน่นอนแล้วว่า จะทำเช่นนี้ ไม่ว่าเอียนเพยจะเห็น
ด้วยหรือไม่ นางล้วนไม่อาจเลือกได้ หากไม่ใช่เพราะเกิดเรื่องไม่คาดคิดนั้นขึ้น
มา เขาก็คงไม่เลือกนาง

เหวยซุ่นซิงดึงมือที่ยกบังหน้าอกของนางออก ฝ่ามือปีศาจยื่นไปบน
เสื้อคลุมนาง เสียง ‘แคว๊ก’ ทำให้เสื้อคลุมตัวนั้นกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อยร่วง
หล่นอยู่บนพื้นดำหนักเงาจื่อ ตามด้วยกระโปรงยาว สุดท้ายเป็นเอี่ยมลายหงส์
สีขาว ตอนนี้อนางร่างงดงามไร้อาภรณ์ปรากฏชัดเต็มตาอยู่เบื้องหน้าเขา

ดวงตาแดงก่ำ เหวยซุ่นซิงอุ้มเอียนเพยก้าวเท้ายาวเข้าไปทางเตียง
นอนหลังใหญ่ในห้องบรรทมแล้วโยนนางลงไปโดยแรง

เอียนเพยกลิ้งทุลักทุเลสองตลบ ขาทั้งสองแยกออกเบื้องหน้าเขา เผย
จุดเร้นลับลึกลับอยู่ต่อหน้า กลิ่นหอมริ้วจวนยั่วชวนเขาอยู่ไม่ขาด

เหวยซุ่นซิงคำรามออกมาเบา ๆ โผเข้าหาอย่างอดรนทนไม่ไหวทันที

ร่างเปลือยเปล่าสองร่างนัวเนียกันอย่างเอาเป็นเอาตาย กลิ่นอายราคะ
ท่วมท้นดำหนักใน เสียงครวญครางรัญจวนของผู้หญิงแว่วออกไปถึงด้านนอก

โดยมีเสียงคำรามเบา ๆ ของผู้ชายแทรกอยู่ด้วยบางครั้ง

นางก้านัลกับชั้นที่มองเห็นกันเหมือนไม่คิดว่าเรื่องราวจะมาถึงขั้นนี้ได้ แต่ก็เมินหน้าอย่างรวดเร็วสร้างทำไม่ได้ในขณะที่เดียวกันก็รวบรวมสมาธิ สอดสายไปทั่ว คอยป้องกันคนที่อาจบุกรุกเข้ามา

ดออยา

ตอนที่ 141

ผยอง

ตำหนักฉือหมิง

ไทฮองไทเฮามองดูหนุ่มน้อยงดงามผู้มีดวงหน้าราวหยกขาวแกะสลัก
นั่งสงบเสถียรอยู่เบื้องหน้านางอย่างเมตตา ยิ่งดูก็ยิ่งชอบใจ

ถึงแม้หนุ่มน้อยจะไม่สามารถให้กำเนิดทายาทแก่ตำหนักฟู่อ่งได้
แต่สำหรับคนในวัยเช่นนางแล้ว ตอนนี้นำปรารถนาเพียงต้องการเห็นลูกหลาน
มีความสุข ส่วนเรื่องอื่น ๆ ก็ปล่อยวางและพอใจไปกับสภาพนั้น นางชื่นชอบ
ชายาจวันอ่องคนนี้จากใจจริง โดยเฉพาะยามเห็นท่าทางที่เสียวเทียบเอาใจใส่เขา

ถึงแม้ไทฮองไทเฮาจะใกล้ชิดกับฟู่อู่เทียนในเวลาเพียงไม่นาน ทว่า
นางเข้าใจนิสัยเขายิ่งนัก คนที่ทำให้เขาเปิดใจยอมรับได้มีไม่มากนัก แต่หากได้
รับความไว้วางใจจากเขา แสดงว่าคนคนนี้เป็นคนดีอย่างแน่นอน

ตอนแรกนางคิดว่าเสียวเทียบคงจะสนใจเพียงชั่วครั้งชั่วคราวไม่ได้
จริงจังอะไร แต่ล่วงเลยมานานขนาดนี้แล้ว นางจึงพบว่า เทพนักรบจอมโหดใน
สายตาดุจดลภายนอก พอพูดถึงห้วงเพลยของเขาแล้วดวงตาก็จะมุขประกาย
อ่อนโยน และในตอนนี้เองนางก็รู้ว่าเขาจริงจังมากจริง ๆ

“เด็กดี ลำบากเจ้าแล้ว”

ไทฮองไทเฮาจับมืออันจื่อหรานยัมร่า สายตาส่งผ่านความยินดีอย่าง
จริงใจ ความใกล้ชิดสนิทสนมยามนี้เหมือนดั่งยายยั่วทั่ว ๆ ไป ไม่รู้สึกถึงการ
วางตัวเคร่งครัดสูงส่งของผู้มีศักดิ์สูง

ไม่แน่ใจว่าตนเองรู้สึกผิดไปหรือไม่ คำพูดนี้ของไทฮองไทเฮาเหมือนกำลังสะท้อนเรื่องราวในความรู้สึกอันจืดจาง ทำให้ตอบนางไม่ถูกในทันที

“หวางเฟยลำบากจริง ๆ อะยะคะ”

จู่ ๆ ฟู่อู่เทียนก็ออกรับคำ มองเขาแล้วผงกศีรษะอย่างจริงจัง

ไทฮองไทเฮาหัวเราะ “เสี่ยวเทียน กลับไปเจ้าต้องบำรุงหวางเฟยเจ้าให้มาก ดุสิตผอมขนาดนี้ปกติคงกินไม่มาก แบบนี้ไม่ได้นะ อายุยังน้อยร่างกายกำลังเจริญเติบโตจะต้องกินให้มาก”

เสี่ยวเทียน?

อันจืดจางมองฟู่อู่เทียนอย่างสงสัย ชื่อเล่นแบบนี้ดูจะไม่เข้ากับฟู่อู่เทียนผู้ห้าวหาญสักเท่าใด

มองเพียงแวบเดียวฟู่อู่เทียนก็รู้ว่าเขากำลังคิดสิ่งใด “ท่านทวดโปรดวางพระทัย เป็นหวางจะต้องดูแลหวางเฟยอย่างดีจะไม่ยอมให้เขาอดอาหาร เพราะลดความอ้วนอีกแล้วอะยะคะ”

“อดอาหาร?” ไทฮองไทเฮามีสีหน้าประหลาดใจพิจารณาอันจืดจาง “ผอมขนาดนี้แล้วหากยังอดอาหารอีก จะไม่กลายเป็นลำโพงไหมหรือ ไม่ได้นะลูก ฟังทวดนะ เจ้าจะอดอาหารอีกไม่ได้ จะไม่ดีต่อสุขภาพ...”

ไทฮองไทเฮาผู้สูงศักดิ์กลายเป็นผู้เฒ่าผู้แก่จู่ๆไปทันที พร่ำพูดคำพูดห่วงใยรักใคร่ไม่หยุดอยู่ข้างหูอันจืดจาง

อันจืดจางฉวยโอกาสที่นางไม่ทันสังเกตถลึงตาใส่ฟู่อู่เทียน รู้ว่าจงใจพูดออกมาทั้งที่รู้ ๆ อยู่ว่าเขาเลิกลดความอ้วนไปแล้ว

ฟู่อู่เทียนไม่ชอบใจที่เขาอดอาหารลดความอ้วนมาแต่แรก

อันจืดจางฟังอย่างอดทน ผ่านไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นว่าไทฮองไทเฮายังไม่คิดจะหยุดจึงอาศัยช่วงที่นางเปลี่ยนลมหายใจแสรงพูดตบตบทางเฉยว่า “ท่านทวดทรงสั่งสอนลูกแล้ว ต่อไปกระหม่อมจะไม่ทำอีกอะยะคะ”

ไทฮองไทเฮาพยักหน้าอย่างพอใจ “เช่นนั้นก็ดีแล้ว”

“แค้ก แค้ก...”

ขณะนั้นอ๋องผู้เฒ่าที่ถูกทุกคนละเลยมาตลอดอดไม่ได้ต้องออกมา

แสดงตัวตน ผู้เฒ่าหน้าตาถมึงทึงไม่ได้มีความเบิกบานเป็นกันเองเหมือนที่
อันจื่อหรรษาเห็นในยามปกติ เขานั่งอยู่ตรงนั้นแผ่ซ่านอำนาจที่ไม่เป็นรอง
ผู้ใดเทียม

ด้านหลังเขาคือพ่อบ้านใหญ่ที่ยืนกรานว่าจะยืนเฝ้าและยืนละไม่อยู่
ไทฮองไทเฮาก็รู้ชาติกำเนิดเขาและเอาใจใส่เขาเช่นกัน เพียงแต่พวกเขาเมาสาย
จึงไม่ทันเห็น

อันจื่อหรรษารู้ว่าอ่องผู้เฒ่าตรงเบื้องหน้าเขาน่าจะหายเป็นปกติแล้ว
ช่างมีความแตกต่างกันมากจริง ๆ หลายครั้งที่เขารู้สึกว่าสายตาของอ่องผู้เฒ่า
ที่มองเขาล้วนแฝงความไม่พอใจ เป็นอย่างที่เขาคาดคิด อ่องผู้เฒ่ายอมหวังให้
ผู้ใดเทียมแต่งงานกับสตรีที่สามารถมีทายาทสืบทอดวงศ์สกุล

ไทฮองไทเฮาถามอย่างเป็นห่วง “คอมมีปัญหาหรือ”

อ่องผู้เฒ่ากระแอมอีกสองครั้ง คราวนี้ไม่ได้เสแสร้ง รวบรวมหายใจ
ติดขัด ผ่านไปครู่ใหญ่จึงพูดว่า “เสด็จแม่ ลูกไม่เป็นอะไรพะยะค่ะ”

เมื่อเห็นอ่องผู้เฒ่าสูงวัยปานนี้ตอบคำถามไทฮองไทเฮา ทั้งยังแทน
ตัวเองว่าลูก ทำให้อันจื่อหรรษารู้สึกแปลกประหลาดกับภาพที่เห็น

“น่าสนใจมากใช่ไหม”

ผู้ใดเทียมพูดเบา ๆ ที่ข้างหูเขา น้ำเสียงเหมือนหยอกเย้า

อันจื่อหรรษาสงสัยเลครูหนึ่งก็พยักหน้า

ผู้ใดเทียมพูดว่า “ในโลกนี้นอกจากอาเล็กที่ปราบท่านปู่ได้ ท่านทวดก็
เป็นอีกคนหนึ่ง ยามอยู่ต่อหน้าท่านทวด ท่านปู่จึงค่อนข้าง ‘เชื่อฟัง’ จะไม่บั่น
หน้าบั่นปิ้ง”

ไทฮองไทเฮามีพระชนมพรรษาว่าแปดสิบแล้ว เป็นไทเฮาอายุยืน
ที่สุดของแคว้นต้าย่า เพราะการดูแลเอาใจใส่ที่ดีในยามปกติ จึงทำให้นางที่สูง
วัยขนาดนี้ต่างกับหญิงชราสูงวัยทั่วไปที่ได้แต่นอนขยับไม่ได้บนเตียง ความคิด
อ่านของนางยังคงแจ่มชัด กำลังวังชาดีกว่าคนแก่ทั่วไป

และเนื่องจากสูงวัยแล้วจริง ๆ อ่องผู้เฒ่าจึงไม่กล้าทำให้นางโกรธเคือง
แม้แต่น้อย ดังนั้นตลอดมาจึงไม่กล้าวางท่าหรือจงใจพูดขัดเห็นต่างจากนาง แม้

จะถูกอบรมเขาก็จะยอมรับแต่โดยดีราวตนเองเป็นคนไป

จากทวดถึงเหลนสี่ชั่วคนยากนักจะได้พร้อมหน้ากันในตำหนักฉื่อหมิงเช่นนี้ในตอนท้ายฟู้อีกก็ถูกไทฮองไทเฮาสั่งให้หนึ่งลงเช่นกัน มีการพูดคุยเคล้าเสียงหัวเราะ ถึงจะไม่คึกคักเหมือนงานเลี้ยงต้อนรับอุณละมุณละไม่ยิ่งกว่างานเลี้ยงเสียอีก

อันฉื่อหรานก็ชอบไทฮองไทเฮามาก จึงคอยพูดคุยยกให้นางหัวเราะอย่างเต็มที่ ดูแตกต่างจากเขาที่เย็นชาในยามปกติ พูดคุยเล่นกันเกือบสองชั่วยามจนไทฮองไทเฮามีท่าทางเหนื่อยล้า ทั้งสามจึงส่งนางเข้าพักผ่อนแล้วออกไป

พอออกจากตำหนักฉื่อหมิง อาศัยช่วงที่ฟู้อี้นำรถม้ามา อ่องผู้เฒ่าถึงได้กลับมามีสีหน้าเย็นชา ไม่มองไม่แลพวกเขาสักครั้ง

“อู่เถียน ตอนนั้นข้าให้เจ้าแต่งกับคุณหนูสกุลอัน ไม่ได้ให้เจ้าแต่งกับคุณชายใหญ่สกุลอัน รู้ทั้งรู้ว่าตำหนักฟู้อองมีเจ้าเป็นเชื้อไขเพียงคนเดียว นี่เจ้าตั้งใจจะยั่วให้ข้าโกรธตายหรืออย่างไร”

ฟู้อู่เถียนจูงมืออันฉื่อหรานเดินไปถึงเบื้องหน้าเขาพูดซ้ำ ๆ ว่า “ท่านปู่ท่านกล่าวผิดแล้ว ตำหนักฟู้อองยังมีท่านอาเล็ก เขาก็แซ่ฟูเช่นกัน”

พอไต่ยिनเขาเอ่ยถึงฟู้อี้คิวของอ่องผู้เฒ่าก็ขมวดย่นเป็นสาย “อาเล็กของเจ้าอายุสี่สิบแล้ว ถึงตอนนี้ก็ยังไม่คิดจะแต่งงานมีลูกตัว เจ้าคิดว่าจะหวังพึ่งเขาได้หรือ อย่าคิดว่าข้าไม่รู้เจ้าคิดสิ่งใด ข้าไม่สนใจความคิดเจ้า อย่างไรก็ตามทายาทรุ่นที่สี่ของตำหนักฟู้อองให้ได้ ถึงตอนนั้นเจ้าอยากแต่งงานกับใครก็แต่งงานจะไม่ยุ่ง”

ถ้าหากฟู้อี้ยินยอมแต่งงานมีบุตรเขาย่อมจะดีใจ แต่เพราะความละอายใจที่ยังคงมีต่อฟู้อี้ทำให้เขาไม่กล้าบังคับฟู้อี้ ดังนั้น...เขาจึงบังคับได้แต่เพียงหลานชายตนเอง...

“ถ้าเช่นนั้นต้องขอภัยอย่างยิ่ง เกรงว่าจะต้องทำให้ท่านปู่ผิดหวัง”

ฟู้อู่เถียนพูดอย่างสงบ ไม่ได้นำพาคำพูดของเขามาใส่ใจแต่อย่างใด อ่องผู้เฒ่ามีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นทันที รู้ว่าการยอมเชื่อฟังในบางครั้ง

ของหลานชายคนนี้เป็นการเล่นแซ่ซ้ง ในความเป็นจริงไม่มีใครสามารถบังคับเขาได้ นอกจากว่าในตอนนั้นเขาจะอารมณ์ดีอยู่ เขาดีดิ่งยิ่งกว่าพ่อของเขาเสียอีก ไม่รู้ว่าสืบทอดนิสัยนี้มาจากใคร

เมื่อรับมือหลานชายตนเองไม่ได้ต้องผู้เฒ่าจึงนำความหนักใจไปลงกับอันจื่อหรรษา “ถ้าเจ้ายังเห็นข้าเป็นปู่ก็จงกล่อมอุ้กเถียนให้แต่งภรรยา戎กลับมาสักคน หาไม่แล้วข้าจะไม่มีวันยอมรับเจ้า”

อันจื่อหรรษามองเขาแล้วมองผู้เฒ่าที่มืงทำที่นิ่งเฉยแล้วจึงหลุกตาตอบอย่างหนักแน่นว่า “ถ้าเช่นนั้นข้าก็คงทำได้แค่ไม่ยอมรับท่านเป็นปู่”

ผู้เฒ่าเหวหวัระพรีดอย่างไมเกรงใจ

อ่องผู้เฒ่าหน้าง้ายิ่งกว่าเก่า ความทรงจำตอนยังป่วยไม่หลงเหลือ ดังนั้นี่จึงเป็นครั้งแรกที่เขาปะทะกรรมกับอันจื่อหรรษาซึ่งหน้า นิสัยเขาจัดการยากกว่าที่คิด ทว่ามีส่วนคล้ายกับผู้เฒ่าอันอยู่บ้าง จึงทำให้รู้สึกหงุดหงิดใจขึ้นมา

“ท่านปู่ ตำหนักฟู่อ่องมาถึงรุ่นท่านพ่อกับฮ่องเต็กก็ดูจะสนิทสนมกันแต่เพียงภายนอกแล้ว ตอนนีข้าไม่มีทายาทจะไม่ยิ่งตรงกับความต้องการพวกเขาหรือ ต่อไปพวกเขาก็จะไม่ก่อความยุ่งยากให้เราอีก และตำหนักฟู่อ่องกับพวกเขาก็ไม่ต้องผิตใจกัน”

ผู้เฒ่าเหวหวังใช้เหตุผลพิสดารของเขาทำให้อ่องผู้เฒ่ายอมรับ

“เหลวไหล!”

อ่องผู้เฒ่าไ้ว่าจะถูกโน้มน้าวได้โดยง่าย คำพูดนี้ฟังอย่างไรก็ข้าง ๆ คุ ๆ ทำราวกับนอกจากเขาแล้วคนอื่นคงเป็นคนโง่กันหมด ความหมายของเขาก็คือ หากไม่มีตำหนักฟู่อ่องแล้วย่อมไม่มีทางเป็นศัตรูกัน

จู่ ๆ อันจื่อหรรษาก็รู้สึกอยากหัวเราะออกมา แต่ยังไม่ทันได้หัวเราะอ่องผู้เฒ่าก็เหมือนมีลางหยั่งรู้ล่วงหน้าหันกลับมาจ้องเขาเสียก่อน จนรู้สึกแปลกประหลาดขึ้นมา

อ่องผู้เฒ่าอายุจนกลายเป็นโทะ “ต้องทำอะไรเจ้าจึงจะยอมแต่งผู้หญิงเข้ามาเพื่อสืบสกุลสักคนหนึ่ง”

ฟุอู่เทียนตอบกลับในทำนองเดียวกัน “ต้องทำอะไรท่านจึงจะยอม
ล้มเลิกความคิดที่จะให้หลานชายตัวเองเป็นคนสืบทอดวงศ์ตระกูล”

मतอนนี้อ่องผู้เฒ่าถูกเขาทำให้โกรธแทบตาย

“ท่านปู่ ความจริงใช้ว่าท่านอาเล็กจะทำไม่ได้” จู๋ ๆ อันจื่อหรานก็พูด
ขึ้นทำลายบรรยากาศเคร่งเครียดของสองปู่หลาน

อ่องผู้เฒ่าฟังคำพูดเขาแล้วขมวดคิ้ว แต่ไม่ได้โต้แย้งในทันที

อันจื่อหรานรู้ว่าตนเองคาดเดาถูกต้อง หากเป็นไปได้ อ่องผู้เฒ่า
ปรารถนาจะให้อาเล็กแต่งงานมีบุตรมากกว่า จากนั้นให้บุตรชายอาเล็กเป็นคน
สืบทอดตำแหน่งอ่องต่อไป คงรู้สึกว่ามีเพียงต้องทำเช่นนี้จึงจะสามารถชดเชย
สิ่งที่ติดค้างอาเล็กมานานปีได้ การที่ฟุอู่เทียนแต่งงานกับเขากลับเป็นความ
พอดิที่ทำความปรารถนาส่วนลึกในใจของเขาให้เป็นจริง ทว่าเขาก็รู้ว่าฟุอู่วัย
สี่สิบปียังไม่คิดจะแต่งงาน จะหวังให้เขาแต่งงานมีบุตรในตอนนี้เป็นเรื่องยาก
เหลือเกิน

“หวังเพยหมายความว่าอย่างไร” ฟุอู่เทียนเอ่ยปากถามแทน

อันจื่อหรานตอบว่า “สุภาษิตว่าไว้ ความสำเร็จขึ้นอยู่กับคน”

โดยไม่ต้องให้เขาอธิบายปู่กับหลานทั้งสองก็รู้ความหมายของเขา
ความสำเร็จขึ้นอยู่กับคน ทดลองดูสักครั้งไม่นานจะเสียหาย...

นัยน์ตาอ่องผู้เฒ่าดูเหมือนจะยังมีทีท่าไม่ยินยอม แต่สุดท้ายก็จำยอม
ต่อความคิดจริงที่อยู่ໃใจ “อย่าคิดว่าพูดแบบนี้แล้วจะพ้นตัว ถ้าหากอาเล็กของ
พวกเจ้าไม่ยอม ข้าก็ยังคงบังคับพวกเจ้าต่อ”

ด้วยคำพูดประโยคนี้ของเขา หัวเด็ดตีนขาดอันจื่อหรานกับฟุอู่เทียน
ก็จะต้องทำให้ฟุอู่บรรลุผลให้จงได้

ในขณะที่เดียวกันฟุอู่ที่กำลังလာรถม้ามา พลันรู้สึกคันจมูกเหมือนมีใคร
กำลังพูดถึงเขา

ไม่นานฟุอู่กับรถม้าก็มาถึงเบื้องหน้าพวกเขา

ฟุอู่เทียนมองไปทางด้านหลังไท่ซิง ตอนนี้อยู่ในช่วงท้ายของงานเลี้ยง
แล้ว ฉับพลันเขาเรียกอ่องผู้เฒ่าที่กำลังจะขึ้นรถม้าไว้

“ท่านปู่ มีเรื่องหนึ่งลืมเรียนให้ท่านทราบ”

อ๋องผู้เฒ่าชะงักทำหันกลับมา “เรื่องใด”

อันจื่อหรรษารู้สึกประหลาดใจเพราะไม่รู้ปู่ผู้เฒ่าคิดจะพูดสิ่งใด

“ท่านปู่คงยังไม่ทราบเรื่องของเอียนเพยกระมัง” ปู่ผู้เฒ่าพูดขึ้นอย่างไม่ใส่ใจนัก

อันจื่อหรรษาดาลูกกวาด รู้ทันทีว่าเขาจะพูดสิ่งใด ต้องบอกว่าการลงมือครั้งนี้ของปู่ผู้เฒ่าหนักว่าไหนๆ ทว่าเขาก็อึ้งใจ

“เอียนเพยอะไร” อ๋องผู้เฒ่ายังไม่รู้จริง ๆ

“เอียนเพยเป็นพระชายาที่ฝ่าบาททรงสถาปนาเมื่อหลายเดือนก่อน อีกทั้งยังทรงให้อยู่ในตำหนักเจ้าจื่อ หลายวันก่อนเพราะเอียนเพยคนนี้เป็นฝ่าบาทถึงกับทำให้ท่านทวดกริ้วจนประชวร ทำให้พลังชีวิตถูกกระแทกกระเทือน ต้องประทับอยู่บนเตียงหลายวันจึงหาย...”

“เจ้าว่าอะไรนะ”

ท่าทางอ๋องผู้เฒ่าเปลี่ยนแปลงจนน่ากลัวอย่างยิ่งราวจะกินคน แวดตาดูร้ายอย่างที่สุด แวดพิฆาตที่สงบอยู่เดิมปะทุขึ้นมาทันที

“เรื่องนี้คนเขารู้กันทั้งนั้น...”

ยังพูดไม่จบอ๋องผู้เฒ่าก็พาตัวเองที่คุกรุ่นไปด้วยแวดพิฆาตกับเพลิงโทสะมุ่งไปยังตำหนักไท่ชิง พลังพลังพลานุรุนแรงกับท่าทางดูร้ายทำให้ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้และยังไม่กล้าขวางทางเขามากด้วย ในวังน้อยคนนักจะไม่รู้จักอ๋องผู้เฒ่า สมัยที่เขาอาละวาดยกใหญ่ในวังไม่มีใครไม่รู้เรื่องนี้ มีใครบ้างไม่รู้ว่าฮองเต๋มีเสด็จอาที่ไม่เคยไว้หน้าพระองค์เลยอยู่คนหนึ่ง เหตุนี้ฮองเต๋จึงแค้นเคืองนัก ทว่าก็ไม่กล้าทำอะไรเสด็จอาของตน!

ปู่ผู้เฒ่ามองตามแผ่นหลังโกธรซึ่งของเขาแล้วส่ายหน้า หันกลับมาพูดกับปู่ผู้เฒ่าว่า “แม้แต่ปู่ เจ้าก็ไม่เว้น” พูดจบก็รีบตามไป

มุมปากปู่ผู้เฒ่าเหี่ยยขึ้นน้อย ๆ เขาจึงมีอันจื่อหรรษา

“หวางเพย พวกเราไปจู๊วสนุก ๆ กัน”

ตอนที่ 142

ตอนที่ 142

ตอนที่อ่องผู้เฒ่าไปถึงตำหนักไท่ซิง งานเลี้ยงก็ใกล้จะเลิกไปแล้ว ทว่าขุนนางส่วนใหญ่ยังไม่ทันได้ออกไป จนบางคนเกือบจะชนเข้าเต็มเปากับอ่องผู้เฒ่าที่เดินปราดเข้ามาด้วยความโกรธเกรี้ยว

พวกเขา กำลังจะมองดูให้ชัดว่าคนที่บุ่มบ่ามเข้ามาแบบไม่ดูตาม้าตาเรือเป็นใคร แต่พอเห็นหน้าตาดุดันของอ่องผู้เฒ่าเข้า ใจก็เต้นระทึก แยกแล้วใครกันไม่ดูตาม้าตาเรือไปทำให้อ่องผู้เฒ่าโกรธเกรี้ยวถึงขนาดนี้ได้

“ฮ้องเต๋อยู่ที่ไหน”

อ่องผู้เฒ่ายืนขวางเหล้าขุนนางที่กำลังจะออกไปจากด้านในที่ตรงหน้าประตู สายตาคมกริบดุจมีดร้อนผ่านไบบนตัวคนเหล่านั้น ผู้ถูกมองบางคนถึงกับตกใจเหวี่ยงเหยียนโซ่มกาย

พอได้ยินว่าต้องการพบฮ้องเต๋ ผู้มีปัญญาก็เดาสาเหตุได้ในทันที น่าเสียดายที่อ่องผู้เฒ่ามาช้าไปก้าวหนึ่ง ฮ้องเต๋เพิ่งจะก้าวทำออกไปเองโดยที่ฮ้องเฮาอยู่ที่นี้ ทำทางรีบเร่งเช่นนั้นไม่ต้องคิดก็รู้ว่าจะไปหาใคร

สุดท้ายแล้วเป็นฟู่อู่เทียนที่ตามมาบอกกับอ่องผู้เฒ่าว่าฮ้องเต๋น่าจะอยู่ที่ใด

อ่องผู้เฒ่าพ่นลมหายใจ เปลี่ยนทิศทางไปยังตำหนักเจ้าจื่อตันที่

“เขาหายป่วยแล้วหรือ”

จางซุนเฉิงเต๋อยืนคุยอยู่กับองค์ชายใหญ่ สังเกตเห็นเหตุการณ์ด้าน

หน้าประตู ตอนที่มองไปเห็นเพียงอ่องผู้เฒ่าที่กำลังออกไปจากตำหนักไท่ซิง ด้วยสีหน้าเคร่งครัด แค่เพียงมองเห็นเขาก็จดจำได้ ทั้งสองเป็นคนรุ่นเดียวกัน สมัยหนุ่มยังเคยประมือกันมาแล้วหลายครั้ง

คำพิงเพยว่าไว้ คนที่เข้าใจตนเองที่สุดก็คือคู่ปรับของตน อัครเสนาบตี ที่เข้าใจอ่องผู้เฒ่าดีที่สุดจึงเขาได้หันที่ว่าเขาหายป่วยแล้ว

“ท่านปู่ ตาเฒ่าคนนี้เป็นใครกันถึงกล้ามาส่งเสียงโหวกเหวกไม่ หวั่นเกรงถึงตำหนักไท่ซิงเช่นนี้ เขาไม่กลัวฝ่าบาทจะลงโทษหรืออย่างไร”

จางซุนเส้าฉีไม่เคยเห็นอ่องผู้เฒ่ามาก่อน ดังนั้นจึงแปลกใจกับการกระทำของเขายังยิ่ง และที่แปลกไปกว่านั้น ดูเหมือนทุกคนจะหวั่นเกรงอ่องผู้เฒ่า สำหรับเขาแล้วรู้เพียงว่าตาเฒ่าคนนี้เป็นอดีตฮ่องเต้ไปได้

“เป็นเด็กเป็นเล็กระวังคำพูดคำจาไว้ด้วย ‘ตาเฒ่าคนนี้’ ที่เจ้าพูดถึงเป็นพระอนุชาของอดีตฮ่องเต้ เสด็จอาของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน หากอ่องผู้เฒ่าได้ยินเข้า แม้แต่ปู่ของเจ้าก็ช่วยเจ้าไม่ได้”

คนที่พูดคือเสนาบตีกลาโหมอวีเจิ้ง เขาเป็นเสาหลักตระกูลอวี ถึงตำแหน่งจะไม่สูงเท่าจางซุนเส้าฉีแต่มีศักยภาพและความสำคัญทัดเทียมกัน ต่างคนเพื่อส่งเสริมหลานตาของตนให้ได้ขึ้นครองบัลลังก์ ทั้งสองตระกูลจึงฟาดฟันกันมาตั้งแต่เมื่อนานมาแล้ว

พอเห็นเขาจางซุนเส้าฉีก็แสดงความเป็นศัตรูออกมาอย่างไม่ปิดบัง แม้แต่น้อย ในฐานะทายาทเพียงหนึ่งเดียวของตระกูลจางซุน เขาย่อมรู้ว่าอวีเจิ้งเป็นใคร

อวีเจิ้งไม่โกรธกลับมองเขาอย่างสนใจแล้วส่ายหน้า ที่แท้ก็เป็นอาเต้าที่ส่งเสริมไม่ขึ้น¹ ความคิดอ่านแบบนี้หากกราบราชการเพียงไม่เท่าไรก็คงถูกขบแทะจนไม่เหลือแม้กระดูก หากวันหน้าองค์ชายใหญ่ไม่ได้ขึ้นครองราชย์

1 อาเต้าที่ส่งเสริมไม่ขึ้น (扶不起的阿斗) มาจากเรื่องสามก๊ก เล่าว่ามีลูกชายชื่อว่าอาเต้า (สำเนียงจีนกลางออกเสียงว่า ‘อาโต้่ว’) เป็นคนอ่อนแอและไม่เป็นโล่เป็นพวย สำนวนนี้จึงเปรียบถึงคนที่ไม่เอาไหน ไม่เอาถ่าน ชี้เกียจ ส่งเสริมไม่ขึ้น

ความยิ่งใหญ่ของตระกูลจางซุนก็คงอยู่ได้เพียงระยะเดียว

ทุกครั้งที่เปรียบเทียบกับตระกูลจางซุน เขามักคิดถึงลูกหลานของตนเองที่ตอนนี้อย่างประสบความสำเร็จไม่น้อย ความรู้สึกเหนือกว่าอย่างมากล้นจึงผุดขึ้นในใจอย่างไม่อาจหักห้าม

จางซุนจึงเตือนไม่พูดอันใดกับเขา จากนั้นพาจางซุนเส้าฉีออกไปจากตำหนักไท่ชิง

เขาพอจะอ่านความคิดของอวี๋เจิ้งได้ แต่จะมัวผิดหวังกับคนที่ไม่ได้ตั้งใจใช้ที่ นี่เป็นโชคชะตา เขาทำได้เพียงแค่มองรับ

สิ่งเดียวที่เขาทำได้ในตอนนี้คือการทุ่มเทสุดกำลังเพื่อส่งเสริมหลานตาให้ได้ขึ้นครองบัลลังก์ มีเพียงต้องทำเช่นนี้เท่านั้นจึงจะสามารถดำรงความรู้เรื่องของตระกูลจางซุนสืบไป ถึงแม้จางซุนเส้าฉีจะไร้ความสามารถก็ตามที่ทว่าภายภาคหน้าเขาก็จะมีบุตร ตระกูลจางซุนจึงยังมีความหวังอยู่

ตรงระเบียงทางเดินฝั่งซ้ายมือของตำหนักไท่ชิง ฟูหยวนฟานเห็นพวกของถึงเกอรู้ว่าจะต้องมีละครดี ๆ ให้ชม เขาอยากตามไปดู แต่...เขาแอบมองไปยังเสด็จแม่แวบหนึ่ง

นางเป็นผู้ให้กำเนิดองค์ชายหก เพียงเขาขยับนิ้วคนที่เป็นม่ออย่างนางก็รู้ความคิดของเขาในทันที เมื่อสบกับสายตาที่คาดหวังของเขา หลานเพยก็ดับประกายความหวังในดวงตานั่นอย่างไม่ลังเล

“ใช้ว่าแม่ไม่ยอมให้เจ้าไป แต่เหตุการณ์เมื่อครู่เจ้าก็เห็นแล้ว เสด็จอากำลังโกรธซึ่งแน่นอนว่าเขาจะไม่มีทางไว้หน้าเสด็จพ่อของเจ้า ถ้าเจ้าตามไปแล้วเห็นเสด็จพอกำลังถูกตำหนิ หากถูกเสด็จพ่อรู้เข้าจะคิดกับเจ้าอย่างไร เจ้าที่เป็นลูกไปเห็นความอับอายขายหน้าของพระองค์แบบนั้น ต่อไปคงถูกจำขังใจแล้วเจ้ายังจะได้อยู่อย่างเป็นสุขอีกหรือ แม่ไม่ปรารถนาสิ่งใด ขอเพียงให้เจ้าได้อยู่อย่างปลอดภัยก็เพียงพอแล้ว”

หลานเพยเพียรพยายามพูด หวังว่าเขาจะเข้าใจเจตนาของนาง

ฟูหยวนฟานก้มหน้าอย่างผิดหวัง “ลูกทราบแล้ว ลูกไม่ไปก็แล้วกัน”

หลานเพยสับสนชะเง้ออย่างเมตตารักใคร่ นางมีลูกคนนี้เพียงคนเดียว

ตอนนี้ในสมองคิดแต่เพียงขอให้เขาได้อยู่อย่างปกติสุข นางเลิกสนใจเรื่องซิงรักหักสวาทมานานแล้ว

“อ้อ หลายวันก่อนแม่ได้ยินข่าวลือเรื่องหนึ่ง กำลังรอให้ฟานเออร์อธิบายให้แม่หายข้องใจ ตอนนี้กำลังเหมาะเจาะ เจ้าตามแม่กลับตำหนักพวกเราแม่ลูกจะได้คุยกัน”

หลานเพยดึงมือเขา เป็นการลากเขาไปอย่างไม่ต้องสงสัย

ตอนแรกฟุหยวนฟานคิดไม่ทัน แต่พอคิดถึงเรื่องที่เสด็จแม่ของเขาอาจถามขึ้นได้ สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที หลายวันนี้เขาไม่กล้าไปหาเสด็จแม่ก็ด้วยสาเหตุนี้ คิดไม่ถึงว่าจะหนีไม่พ้น ได้แต่คร่ำครวญอยู่ในใจ

ถ้าเฮยติดตามทุกฝีก้าวอยู่ด้านหลังมองดูองคค์ชายของตนอย่างเห็นใจ

ณ ตำหนักเจ้าจื่อ

การเล่นซู้ที่เกิดขึ้นแบบไม่ทันระวังของเอียนเพยกับเหว่ยซุ่นซึ่งถูกระบายสิ้นแล้วในช่วงสิ้นสุดของงานเลี้ยง เขาฉีตลูก ๆ หลาน ๆ ทั้งหมดของตนเข้าสู่ร่างของเอียนเพย และเพื่อให้นางตั้งครรรค์เร็วขึ้น เหว่ยซุ่นจึงจ้องใจยกเอวนางให้สูงขึ้น เพื่อให้ลูกหลานของตนได้เข้าไปอยู่ในกายนางนานขึ้นอีกนิด

ถึงแม้เวลาจะเร่งรัดและทั้งสองร่วมหลับนอนกันได้เพียงครั้งเดียว ทว่ากลับสุขสมยิ่งกว่าที่เคยมีสัมพันธ์กับผู้อื่นมาก่อน

ทั้งสองกอดรัดกันด้วยสีหน้าอึมอึม จนกระทั่งขันที่รุดเข้าไปอย่างรีบเร่งเพื่อแจ้งพวกเขาว่าห้องเต็งหมิงกำลังมาทางนี้ ทั้งคู่จึงได้แยกออกจากกันอย่างรวดเร็ว

ยามความปรารถนาถูกปลดปล่อย เอียนเพยส่งเสียงครางอย่างมีอาจกลั่น ร่วมกับการทำทางเย้ายวนร้านโลก็๋แล้ว ทำให้ช่วงล่างเหว่ยซุ่นซึ่งแทบจะลุกขึ้นขึ้นอีกครั้ง หากไม่ใช่เพราะสถานการณ์คับขัน เขาจะต้องกอดนางราบลงกับเตียงจัดการเสียอีกหน

ตั้งแต่รู้ว่าทั้งสองคนขลุกกันอยู่บนเตียง ทั้งขันที่และนางก้านัลต่างเตรียมพร้อม แม้แต่น้ำก็เตรียมไว้ให้แล้ว

นางกำนัลหลายคนเดินเข้าไปอย่างรวดเร็ว เก็บผ้าห่มผ้าปูกับเสื้อผ้าบนเตียงไปซ่อนไว้ก่อน จากนั้นนำชุดเครื่องนอนที่เหมือนกันปลูกปลงไปอย่างคล่องแคล่วเรียบร้อย ไม่เหมือนกับเพิ่งเคยทำเป็นครั้งแรก

เอียนเพยกำจัดของที่อยู่ในร่างกายออกไม่ทันได้แต่เพียงอาบน้ำอย่างรีบเร่ง ประทินเครื่องหอมดับกลิ่นที่ติดอยู่บนกาย จากนั้นจึงออกไปหน้าประตูตำหนักเพื่อต้อนรับฮ่องเต้ฉงหมิง ตำหนักด้านในโปรยแบ่งหอมไว้แล้ว คงจะไม่ได้อีกกลิ่นอื่นใด ดูแล้วไม่น่าเป็นห่วง แต่ห่วงเพียงเรื่องไม่คาดฝัน

เหวychunซึ่งหลบออกไปทางด้านหลังแล้ว

หารู้ไม่ว่าฮ่องเต้ฉงหมิงไม่มีโอกาสได้เดินไปถึงตำหนักเจ้าจื่อ ไม่ว่าเขาจะเร่งเดินอย่างไรก็ยังคงถูกอ่องผู้เฒ่าจับตัวไว้ได้ระหว่างทาง

“เสด็จอา?”

ฮ่องเต้ฉงหมิงมองดูสีหน้าอิมคริมของอ่องผู้เฒ่าด้วยความตกใจ น้ำเสียงประหนึ่งหยั่งเชิง เขาดูออกว่าอ่องผู้เฒ่าดูต่างจากหลายครั้งที่เคยพบเมื่อก่อนหน้า จึงเกิดสงสัยสงสัยขึ้น

“ฝ่าบาทยังทรงจำเสด็จอาคนนี้ได้ นับว่าหาได้ยากนัก!” อ่องผู้เฒ่ามองเขาอย่างเคร่งขรึมและน่ากลัว ท่าทางดูอย่างไรก็เหมือนกับจะกินเขาก็ไม่ปาน

หนึ่งตาฮ่องเต้ฉงหมิงกระตุก ไม่ผิดแน่ เสด็จอาที่เบื้องหน้านี้นี้จะต้องหายเป็นปกติแล้ว เขาส่งสายตาไปยังหัวหน้าชั้นที่หวังฝิง ฝ่ายนั้นเข้าใจทันทีที่ดีที่เส้นทางผ่านตำหนักเจ้าจื่อมีคนสัญจรไม่มาก

ความจริงไม่ต้องให้หวังฝิงทำอันใดคนพวกนั้นก็ออกห่างไปอย่างรู้ตัวอยู่แล้ว ไม่มีใครอยากถูกอ่องเต้จำหน้าได้ เพราะคงต้องจบลงด้วยความตายสถานเดียว

“เสด็จอา เหตุใดท่านจึงมาอยู่ที่นี่ ท่านไปเข้าเฝ้าเสด็จยามิใช่หรือ”

ฮ่องเต้ฉงหมิงไม่ชอบเสด็จอาคนนี้ แต่ตราบใดที่ไท่ฮองไท่เฮายังอยู่ เขาไม่กล้าจะแตะต้องเสด็จอาแม้ปลายขน อีกทั้งก่อนเสด็จพ่อสวรรคตก็ยังได้มอบอำนาจสูงยิ่งสิ่งใดให้กับเสด็จอาอีกด้วย ถึงเขาจะมัวเมาไร้ความสามารถอย่างไร ก็ยังไม่กล้าทำเรื่องลบหลู่บรรพชน

อ่องผู้เฒ่ายิ้มเย็นชา “หากไม่ใช่เพราะข้าเพิ่งกลับมาจากตำหนักของ
 ยาเจ้า ข้าก็คงไม่รู้ว่าเจ้าถึงกับทำให้ยาของเจ้าล้มป่วยเพียงเพราะนางสนมไพร่
 คนหนึ่ง!”

เป็นเรื่องนี่จริง ๆ !

ฮ่องเต่งหมิงยิ้มแหย่อธิบายว่า “เสด็จอา ท่านคงไปได้ยินข่าวลืออะไร
 เข้าจนเข้าใจผิดกระมัง เงินไม่ได้...”

“ยังจะกล้าเถียงอีก” อ่องผู้เฒ่าแทบอยากกินเขาทั้งเป็น เปลวไฟแห่ง
 โทสะในดวงตาลุกโพล่งแทบจะเผาคนได้ เขาถลึงตาจ้องฮ่องเต่งหมิง พุดทีละ
 คำว่า “ถ้าเจ้าไม่ใช่ฮ่องเต่ ข้าคงบีบคอเจ้าตายไปนานแล้ว มัวเมาไร้ความ
 สามารถยังพอทำเนา แต่ไม่ภักดีและอกตัญญูเช่นนี้ เจ้ายังคู่ควรกับการเป็น
 ฮ่องเต่อีกหรือ”

ฮ่องเต่งหมิงยิ้มไม่ออก

ฟู่อู่เทียนโอบหวางเฟยของเขาพลางชื่นชมการถูกดูต่ำของฮ่องเต่
 ฌหมิงชนิดไม่เป็นชิ้นดีอย่างเต็มที่

เป็นครั้งแรกที่อันจื่อหฺรานได้เห็นอ่องผู้เฒ่าที่หัวหาญเช่นนี้ ถึงขนาด
 กล้าชี้หน้าฮ่องเต่แห่งตำบ้าย่าแล้วบอกจะบีบคอให้ตาย ตอนนั้นเขารู้แล้วว่า เพราะ
 เหตุใดฮ่องเต่งหมิงจึงจงเกลียดจงชังตำหนักฟู่อ่องเข้ากระดูก หมายจะโค่น
 ล้มพวกเขาชนิดไม่เหลือความผูกพันทางสายเลือดแม้แต่น้อย

ไม่ว่าฮ่องเต่คนไหนก็คงไม่กล้าขอขอบคุณคนที่ชี้หน้าตำหนิตนเอง
 กระมัง ต่อให้มีสายสัมพันธ์กันลึกซึ้งเพียงใดก็ทนถูกกระทำเช่นนี้ไม่ไหว
 โดยเฉพาะฮ่องเต่งหมิงที่ตกอยู่ใต้เงาของฟู่อ่องมาตั้งแต่เล็ก

“เสด็จอา อย่างไรก็ตามเงินก็เป็นฮ่องเต่” ฮ่องเต่งหมิงหน้าเครียด

อ่องผู้เฒ่าหัวเราะเยาะ “เจ้าควรดีใจว่าโชคที่ดีที่ได้เป็นฮ่องเต่”

หากไม่ใช่ฮ่องเต่ เขาที่เป็นเสด็จอาคนนี้จะต้องฆ่าลูกอกตัญญูคนนี้
 แทนอดีตฮ่องเต่ไปแล้วอย่างแน่นอน มีหรือจะปล่อยให้ยู่มาจนถึงทุกวันนี้

“ข้าขอเตือนเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย เจ้าจะทำเรื่องเหลวไหลอะไรซ้ำจะไม่
 ยุ่ง แต่หากกล้าทำให้เสด็จยาเจ้ากริ้วอีก ข้าจะเป็นคนแรกที่ไม่ปล่อยเจ้าไว้ แล้ว

ยังเอียนเฟยที่เจ้าแต่งตั้งนั้นอีก บอกนางให้รู้จักสำรวมเสียด้วย หาไม่ข้าจะฆ่า
นางตันเหตุคนนี้เสีย”

ทั้งคำพูดนั้นแล้วอ่องผู้เฒ่าก็ผละไปโดยไม่มองสีหน้าที่ดูไม่ได้ของ
ฮ่องเต็งหมิงอีกเลย

เป็นถึงฮ่องเต๋อย่างเขา ต้องถูกเสด็จจากดหัวเหยียบยาไบนหน้าเขา
ไปมา ช่างอัตอันจำทนเหลือเกิน แต่หากไม่ใช่เพราะฮ่องเต็งหมิงเหลวไหล
เกินไปเรื่องเช่นนี้ย่อมไม่เกิดขึ้น น่าเสียดายที่เขาไม่เคยคิดว่าตัวเองทำผิด
ดังนั้นจึงยังคงเคียดแค้นชิงชังครอบครัวต่าหนักฟู่อ่อง

วันรุ่งขึ้น ชาวเรื่องฮ่องเต็งหมิงถูกอ่องผู้เฒ่าตำหนิติเตียนยังคงถูก
กระจายออกไป

ทว่าไม่มีใครกล้าวิจารณ์ฮ่องเต๋อย่างเปิดเผย นอกจากจะมีใครเมื่อชีวิต
ที่ยืนยาวเกินไปจึงอยากลองหัวหลุดจากบ่าสักครั้งว่าเจ็บปวดหรือไม่ ดังนั้นคน
ที่ถูกแพร่ข่าวอย่างกว้างขวางจึงกลับกลายเป็นเอียนเฟย

นอกจากตำหนักเจาจื่อแล้ว ฝ่ายในอีกหกตำหนักล้วนได้ยินเรื่องนี้
และเป็นไปไม่ได้ที่พวกนางจะเห็นอกเห็นใจ มีเพียงเสียงหัวเราะสมน้ำหน้าให้
นางทั้งสี่

● ราชสำนักขุนววย พระโอรสแต่ละคนขอฮ่อเต้งงหวิตัวขัดแย้งขัดขากันเอง
ซึ่งนับเป็นเรื่องดีต่อตำหนักผู้อาวุโเพราะไม่มีใครว่าพอจะมาสสนใจผู้เกียนและอันจื่อหราน
กิจการการต่าง ๆ ในมีอันจื่อหรานดำเนินไปได้ด้วยดี การปลูกฝ้ายก็เริ่มได้ดอกออกผล
การพัฒนาฝ้ายไม่ใช่เรื่องไกลเกินเอื้อมอีกต่อไป

• • •

ทว่าสบายใจได้ไม่นานอันจื่อหรานก็ทิวคราวต้องประหลาดใจ
เมื่อคนผู้นี้ปรากฏกายขึ้นที่ฝ้ายใน
นอกจากจะเป็นตัวละครที่ทำให้ฝ้ายในอลหม่าน
จนทิวขึ้นอวคซายฝ้ายต่าง ๆ ยอมร่วมมือกันชั่วคราว
คนผู้นี้ยังเป็นคนที่เหมือนคุ้นเคยและไม่คุ้นเคยขออันจื่อหรานอีกด้วย
นามมาเมื่อหลววไถ้อย่างไร เข้ามาอยู่ในฝ้ายในตอนไหน และมีบทบาทสำคัญอย่างไร
อันจื่อหรานได้เพียงแต่ค่อย ๆ สืบหาความจริง

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

พิมพ์ครั้งที่ 2

9 786169 395324

ราคา 410 บาท